XXI. évfolyam 20. szám

Ára: 1 forint

1965. május 20

Szűr-Szabó József rajza

— Totót, Lottót tessék, Ludas uram!
— Na nézd csak! A Döbrögi kartárs...

20 ÉVES A

HÚSZ ÉVVEL EZELŐTT JELENT MEG ELŐSZÖR A LUDAS MATYI

Jubileumunkra a következő dísztáviratokat kaptuk:

Jó néhány esztendeje, hogy Matyi meggyfahusángja
Háromszor járt táncot a dölyfös Döbrögi hátán.
Megpördült a világ biz' azóta a cifra urakkal,
S marcona hajdúikat nem rettegi már a szegénynép.
Bezzeg most Matyi sem heverészik a téglakemence
Környékén, mint hajdan, öreg szülejét keserítve.
Lúdtollat faragott, haladéktalanul kalamárist,
És gyönyörű tentát kerített hozzá valahonnan.
Írni fogok — mondá —, betűvel fenyegetni a rosszat!
S úgy is tett sebesen. Feltűzte a penna hegyére
Népi demokratikus rendünk valamennyi szemetjét.
S bár Matyi akkor csak hármas kamatot megígért volt,
Szó, ami szó, ilymódon visszafizette negyedszer...

Fazekas Mihály
Debrecen

Szíves üdvözletünket küldjük a történelem süly-lyesztőjéből!

Reakci Jóska és Sötét Ödön nyugdíjas figurák

A bürokrácia elleni kérlelhetetlen és hősies harcukért fogadják őszinte együttérzésemet.

Don Quijote

Jubileumukhoz gratulálunk, mosolyt fakasztó humorukra Isten áldását kéri az egykori

Klerikális reakció

Köszönet a sok kedves karikatúráért!

Charles De Gaulle

Lapjukban megjelent ötleteim honoráriumát kérem Cini fiamnak átutalni!

Karinthy Frigyes

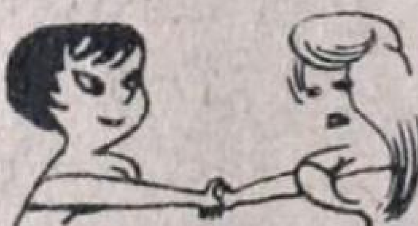
Forró baráti üdvözletünket küldjük legkedvesebb rovatuknak, doktor Árgusnak

Esti Hírlap, Népszava

Egyszer, 1959-ben olvastam a lapjukban egy jóízű, mulatságos történetet. További jó munkát kívánok

Veres Péter

Sok szeretettel üdvözlöm Jucikát!

Brigitte Bardot

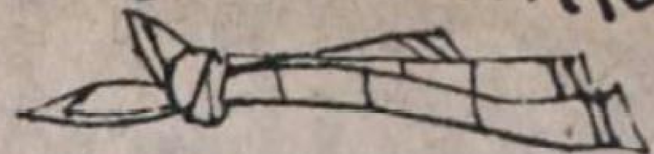
Köszöntjük legkedvesebb lapunkat, bár sok benne a szakállas vicc!

XXXVII ker.-i Fodrászipari Szövetkezet

Kimagasló irodalomtörténeti értékű munkásságukhoz sok sikert, alkotó hétköznapokat!

Magyar Írók Szövetsége
Magyar Pen Klub

Hátha valaki nem emlékszik...

A Ludas Matyi megindulásának huszadik évfordulója alkalmából kegyelettel emlékezünk meg néhány kedves régi poénunkról.

1945

– Olvasta? Kilósruhát is vállalnak a mosodák!

– Engem ez nem érdekel.

– Otthon mosat?

– Nem, de csak fél kiló ruhám van összesen!

Milyen egyszerű!

Csopaki bemegy egy üzletbe, és egy pár cipőfűzőt vesz. Ezressel fizet.

– Sajnos, uram – mondja a kereskedő –, nem tudok visszaadni... Tessék egy negyedórát várni...

– Akkorra lesz aprópénze?

– Nem. De akkorra pont ezer pengő lesz egy pár cipőfűző ára!

1946

A hét legédesebb vicce

Ketten beszélgetnek a Marabú kávéház egyik asztalánál:

– Szóval tud szállítani öt mázsa dollárt?

– Csak újat.

– Legalább két mázsa régi dollárra lenne szükségem.

Pregovácz, aki a szomszéd asztalnál ül, nem állhatja meg, és odaszól:

– Bocsánat... Önök mázsatételben veszik a dollárt?

– Dehogyis – feleli az egyik. – Mi dióról tárgyalunk, csak azért mondunk dollárt, mert ha diót mondunk, azt hiszik, hogy dollárról beszélünk.

Biztató kilátás

– Hallotta, hogy csalás, sikkasztás, üzérkedés, árdrágítás és hűtlen kezelés miatt letartóztatták egy vegyigyár igazgatóságának egyik felét?

– És mi lesz a másik felével?

– Azt majd valutázás és fasiszta szervezkedés miatt fogják letartóztatni.

1947

Szabadalom bejelentve

A párttitkár felelősségre vonja az egyik plakátragasztót:

– Micsoda dolog ez? Maga így pocsékolja a plakátunkat? Kettőt ragaszt egymás tetejébe?

– Ez az én egyéni szabadalmam, kérem.

– Mi ebben a szabadalom?

– Ha letépik a plakátunkat, alatta még mindig a mi plakátunk marad.

Különbség

– Micsoda állapotok! Összeesküvő lett egy miniszterből!

– Pardon, nem így történt. Miniszter lett egy összeesküvőből.

1948

Egy ismerősünk, kis négyéves Misikéjét rendkívül szigorú vallási nevelésben részesíti. Misinek minden este egy imát kell elszavalnia, az ágy szélén csücsülve. A napokban rászólt az apja:

– Mondd, Misike, miért hadarod el úgy azt az imát? Nem értek belőle egy szót sem.

Misike fölényesen ránézett az apukájára, és megjegyezte:

– Nem baj, nem teneked mondom...

A legfelsőbb tízezerből

Két hajdani méltóságos asszony mereng a csodás múlt emlékein.

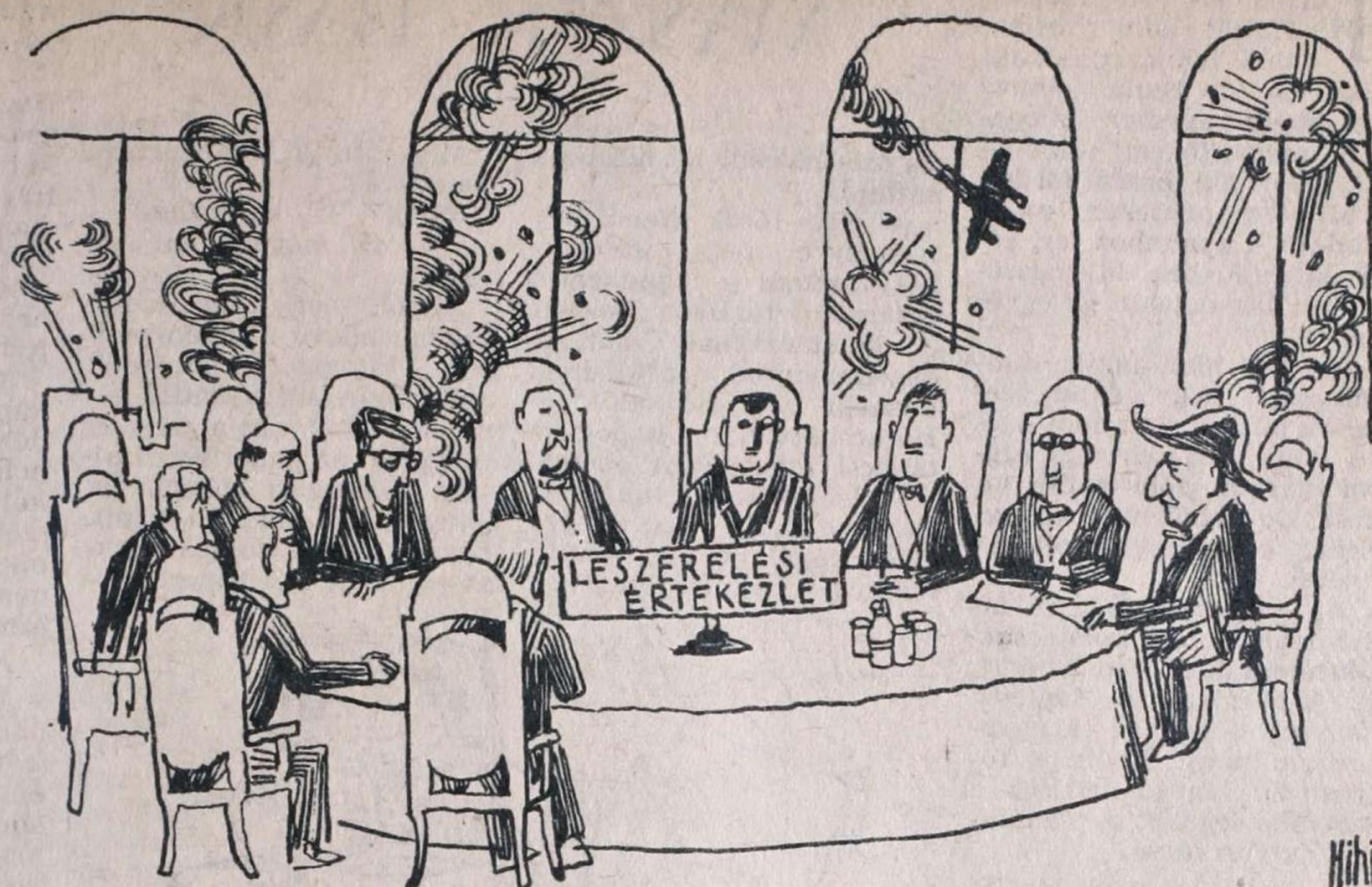
– Mi két inast és szobalányt és három szakácsnőt tartottunk. És ti, szívem?

– Ne is kérdezd, drágám. A komornyikjaink futballcsapata minden vasárnap a saját sofőrjeink futballcsapatával mérkőzött...

KEDVEZŐ LÉGKÖR

Hegedűs István rajza

Amerikai BÉKEPOLITIKA

Alkalmam volt részt venni Johnson elnök legutóbbi sajtóértekezletén. Az elnök röviden vázolta az amerikai külpolitika főbb irányait, kiemelve, hogy az amerikai nép egyre jobban felismeri a nyugodt, békés vezetés előnyeit, s borzadva gondol arra, milyen nagy tragédia lett volna, ha a túlzó Goldwater került volna az elnöki székbe. Majd így folytatta:

— Ugyanakkor természetesen szerény eszközeinkhez képest mindenütt igyekszünk megvédeni az amerikai érdekeket, a népek önrendelkezési jogát és a demokráciát. Mint ismeretes, Chilében elviselhetetlenül magas vámot vetettek ki az amerikai cigarettákra. Tengerészgyalogságot vezényeltünk oda, majd az Amerikai Államok Szervezetét kész tények elé állítva, őszintén feltártuk a helyzetet, s körvonalaztuk azt a szilárd álláspontunkat, hogy a nyugati féltekén nem tűrünk el idegen ideológiát.

— Buenos Airesben megbukott az Oklahoma című zenés revünk. A haditengerészet egységei reggel óta bombázzák a város színházi célpontjait. A békés tárgyalások önhibánkon kívül még nem kezdődtek meg, mert a Buenos Aires-i közönségszervezők ajánlatát nem fogadhattuk el tárgyalási alapnak.

— Lelkiismeretlen spekuláció hatására, amelyben különben nem volt nehéz felismerni a külföldön kiképzett KGST-ügynökök kezét, Izlandban katasztrofálisan leesett a rágógumi ára. Ejtőernyőseink bevetése következtében az árak némileg megszilárdultak.

— A norvég filmátvevő bizottság, amelybe külföldön kiképzett diverzáns filmszakemberek szivárogtak be, két rendkívül izgalmas cowboyfilmünket visszautasította. Légierőnk két bombatámadást hajtott végre Oslo mozinegyedei ellen, s egy napalmtámadást a közoktatásügyi minisztérium ellen. A norvég kormány fegyverszünetet és amerikai filmeket kért.

— A dán felforgató sajtó elmarasztaló kritikát írt Mickey Spillane legújabb detektivregényéről. Blokád alá vettük a dán partokat. A dán kormány megpróbálta bizonygatni tarthatatlan álláspontját, szánalmas dadogása azonban semmi hatást nem tett a nyolcadik flotta hős parancsnokára.

— Indiában a helyi buddhista hatóságok marxista befolyás alatt súlyos pénzbüntetésre ítéltek két amerikai nőt, amiért azok topless-fürdőruhában napoztak a Ganges partján. A súlyos provokációt és Amerika-ellenes tevékenységet természetesen nem nézhettük ölbetett kezekkel, s egy hadosztály tengerész gyalogos szállt partra a Ganges torkolatánál. Az indiai kormány csapatokat vont el a pakisztáni hadszíntérről, de hadereje kénytelen volt visszavonulni gáztámadásunk hatására.

— Csehszlovákiában sértő nyilatkozat hangzott el a chicagói közbiztonság ellen. Parancsot adtam a hetedik flottának, hogy bombázza a cseh tengeri kikötőket.

Az elnöknek erre a bejelentésére zavart köhögések hallatszottak a teremben. Szerényen, de határozottan szót kértem:

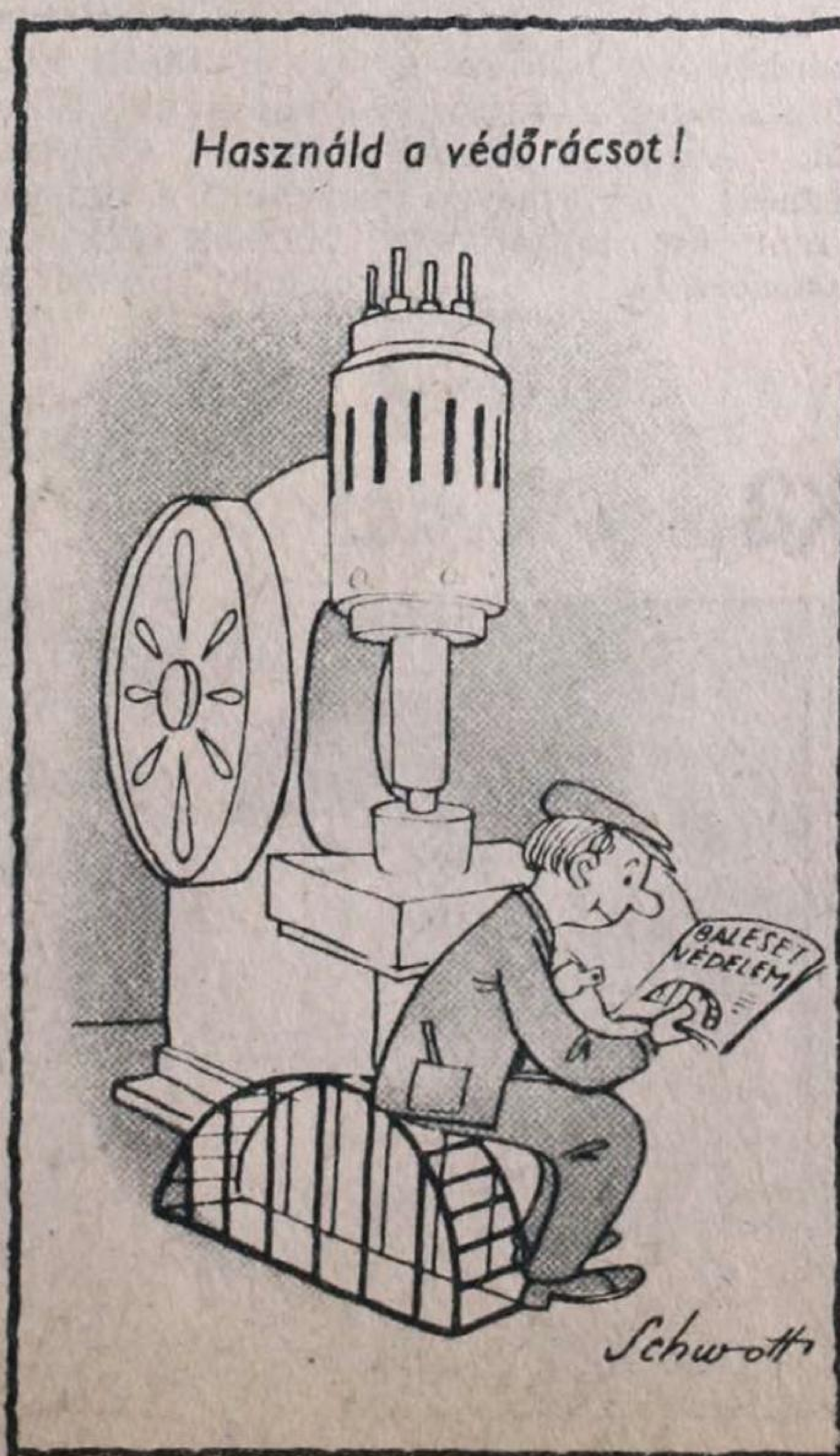
— Elnök úr, Csehszlovákiának nincsenek tengeri kikötői!

Az elnök bosszúsan csóválta a fejét:

— Ezek a kommunisták mindent elkonspirálnak!

Feleki László

Használd a védőrácsot!

MASZEK BANK

Fürge kis öregasszony Matild néni. Pesten, ahol lakik, mindenki segíti őt, de Budán, ahová hetenként egyszer látogatóba megy, ő segít mindenkit. Már aki hozzá fordul.

Minden pénteken megy Budára. Lujzikához jár, régi barátnőjéhez. Megbeszélik a világ dolgait. És egyebet.

Pesten, ahol lakik, tudják róla, hogy olyan szegény, mint a templom egere. Azaz, van azért egy régről maradt szoba-hallos lakása, de abból nem kanyaríthat le egyetlen karéj kenyeret sem.

Az emberek jók. A lakótársak derék lakótársak. Összefogtak Matild néniért. A tanácstag is segített. Helyszíni szemle, környezettanulmány. Azóta is folyósítják Matild néninek a szociális segélyt. A Tanácsnak is van szíve...

— Érdemes volt Matild nénin segíteni — mondják a lakótársak.

— Jól beosztja azt a kis pénzt — dicséri Matild nénit a tanácstag.

— Kap valamicskét a vidéki rokonaitól is — jegyzi meg Boglárné, a szomszédja, aki a legjobban tájékozott Matild néni ügyeiben. Ő szervezte meg a házban Matild néni ebédjeit.

A néni ugyanis minden vasárnap valamelyik lakótársnál ebédel. Nyolcan vállalták, nyolchetenként kerül sor tehát egy-egy lakótársra. Matild nénire minden héten sor kerül.

Vasárnapi ebéd, amúgyis ünnepi ebéd. De Matild néni vasárnapján minden lakótársnál dúsabb az asztal, mint más vasárnapon. Hétköznap sem éhezik Matild néni. Pedig nem sok pénz a szociális segély. De pénz! És Matild néni jól be tudja osztani.

— Nem főzök itthon. Egy személyre nem érdemes kotyvasztani — mondogatja vasárnapi terefere közben a lakótársaknak, amikor aggodalommal érdeklődnek köznapi étkezése felől. — Háromhatvanért kapok a tanácsi étkezdében ebédet.

A lakótársak nyugodtak. Ennyire futja még a szociális segélyből is. Matild néninek reggelire elég egy kis zaccból főzött tejes kávé, vacsorára sem kell több egy idősebb néninek. Matild nénire nincs gond, hála istennek...

Matild néninek sem volt gondja. Vasárnapi ebédet evett hétköznaponként is. Nem a tanácsi étkezdében! Átvillamosozott a szomszédos kerületbe, ott étkezett mindennap, mindig egy másik vendéglőben. Nem menüt rendelt. Étlap szerint kért ezt-azt, éppen amire gusztusa volt. Mindennap máshol, más vendéglő, más ízek. Felváltva, hetenként egyszer, éppen úgy, mint vasárnaponként a lakótársaknál. Megszokta a változatosságot. Amikor ebéd után hazaért, a szatyor mélyén már ott lapult a bőséges vacsora is.

Mert Matild néni jól tud beosztani...

Miből? — kérdezheti a nyájas és meghökkent olvasó.

Abból, hogy Lujzikánál Budán, ahová minden pénteken látogatóba jár, segít mindenkin. Mert Matild néninek vajból van a szíve és rengeteg az ismerőse. Lujzika toborozta őket. Ők látogatják Matild nénit. Egyenkint. Ez fontos! Egyszerre csak egy ismerős jöhet! Ha három jönne egyszerre, fél órai időközökben fogadja őket Lujzika. Persze csak pénteken, amikor már megpihen nála Matild néni. Néha öten is jönnek egy-egy pénteken.

Kölcsönért. És Matild néni ad, mert Matild néninek vajból van a szíve, és maradt régről húszezer forintja. Azóta már a többszörösére nőtt...

— Ötszáz forintot szeretnék, kedves Matild néni — mondja az ismerős.

És Matild néni leszámolja a pénzt. Hatszázról vesz nyugtát, amelyben az áll, hogy a baráti kölcsönt egy hónapon belül kell visszafizetni. Kamatmentesen. Mármint a hatszázat.

Akinek ezer forint baráti kölcsönt folyósít Matild néni, az ezerkettőszázról ad nyugtát, és így tovább havi 10—20 százalékos kamatra. A kölcsönösszegtől függ. Négyezernél például már csak havi tíz százalék. Nem kell kezes, csak a nyugta. A folyósítás gyors és bürokráciamentes. Nem úgy, mint az OTP-nál.

Ebből telik Matild néninek, mert Matild néni jól tud beosztani...

Aki nem fizet, az nem kap új kölcsönt, csak haladékot. De a nyugta minden hónapban 10—20 százalékkal magasabb összegről szól. Végül is majdnem mindenki fizet. Aki végül nem fizet, azt Matild néni bíróság elé citálja.

A nyugta beszél.

Az alperes megidézi néhány sorstársát. Ők is beszélnek: Matild néninek vajból van a szíve. Nekik is adott baráti kölcsönt. Kamatmentesen. Vannak, akik visszaélnek vele. Így tegyen jót az ember...

Az alperes is beszél. Hiába. Fizetnie kell. Az uzsora kamatos kamat nem olcsó mulatság. A két év előtt felvett négyezer forint huszonötre növekszik.

A bíró lát mindent, de nem tehet semmit. Matild néni könnyelmű ügyfele fizeti a huszonötezret.

Azóta már tudják a lakótársak, hogy Matild néninek van mit aprítania a tejbe. A huszonöt is pénz. De mennyi lehet még..

És tudja a Tanács is.

Matild néni nem kap már szociális segélyt. Amit kapott, vissza kell fizetnie. És vasárnaponként nem eszik ünnepi ebédet a lakótársaknál. És nem jár pénteken Lujzikához Budára. Otthon vezeti tovább virágzó maszek bankját...

Földes György

Jucika és a zivatar

Pusztai Pál rajza

Ezt olvastuk

TARIFA KÉRDÉSE

A Népszava idézte a Tudományos Akadémia minapi ülésén elhangzottakat, amikor is az egyik szónok: „... nagy elismeréssel szólt Kandó Kálmán zseniális felismeréséről, mely az *ipari áramnak* a vasúti vontatásban történő alkalmazásával ma már az egész világon diadalt aratott". Ami igaz, az igaz, hiszen a nagy magyar elektrotechnikus még iskolát is csinált találmányával! Ma már nemcsak a villamos mozdonyt, hanem még a hűtőszekrényt is világszerte olcsó tarifájú ipari, nem pedig drága világítási árammal táplálják.

MIRE JÓ A PÁKA?

Az Ország-Világ interjút csinált nagy hajóépítő üzemünk egyik női hegesztőjével, aki, miután egy percre kioltotta a süvöltő lángot, megjegyezte, hogy több mint tíz évig a seprű meg a főzőkanál volt a szerszámja, most a hegesztő*páka*. Nyilván ez a szerszám az a bizonyos abszolút öncélú újítás, mert a lágyforrasztáshoz, „magyarul" cinezéshez használt pákával hegeszteni még kevésbé termelékeny munkafolyamat, mint a gyufa lángjánál sütni ropogósra a kacsapecsenyét.

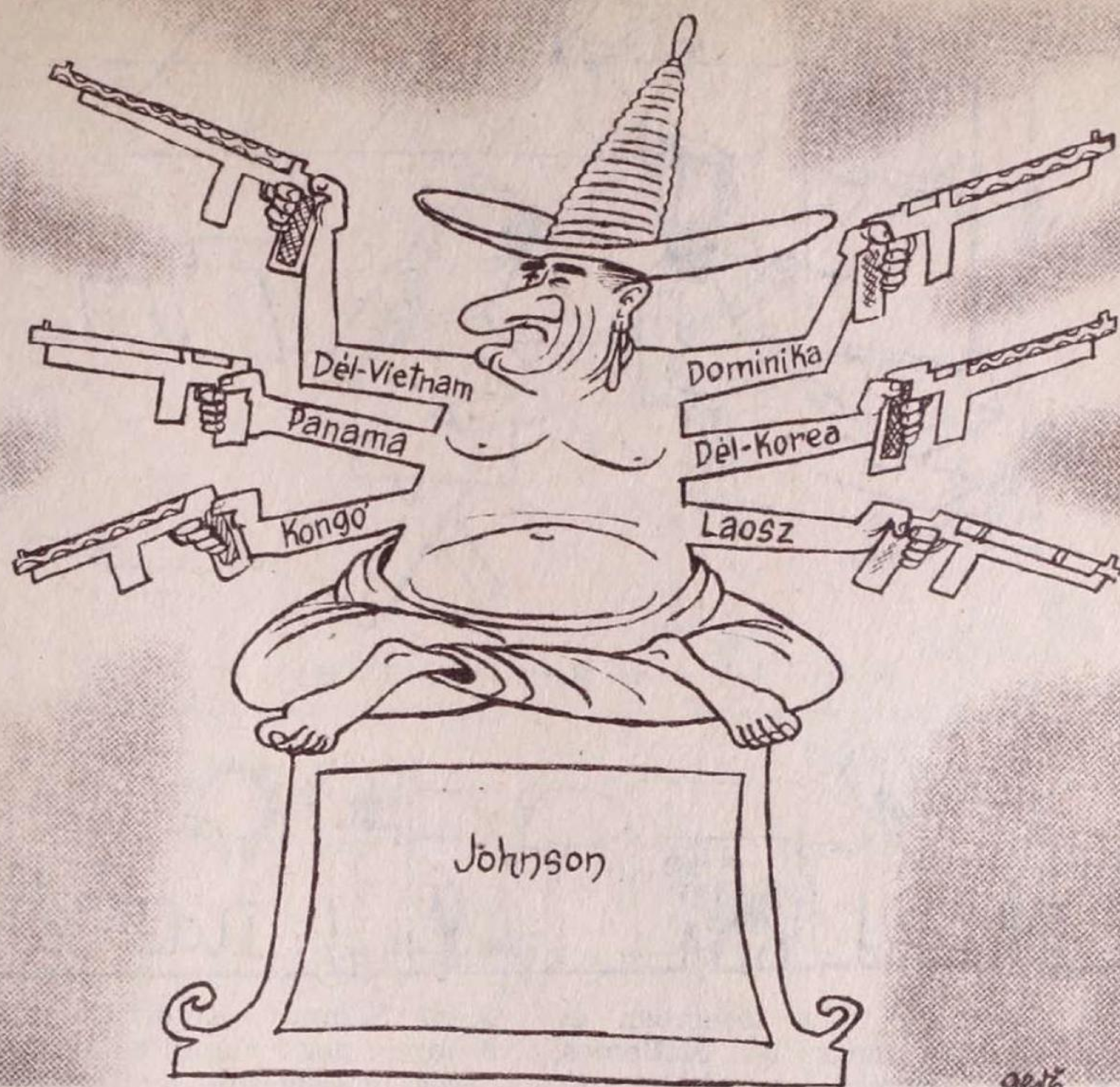
RAKASSA KI, RAKASSA...

Teljes joggal nehezményezte az Esti Hírlap, hogy sok motoros a Kresz előírta bukósisak hiányában nem ülhet a motorjára, pedig egy tatabányai szövetkezet raktárában bélés hiányában 37 ezer sisakhéj porosodik. A lap szerint ez a mennyiség elegendő volna ahhoz, hogy vele Tatabányától Budapestig *kirakják az országutat*. Tatabánya vagy 50 kilométerre van a fővárostól, az országút szélessége nem kevesebb hat méternél. Ezért akkor is kereken 4 millió bukósisak kellene a nagy kirakósdihoz, ha a szép színű és életmentő tökfödők extra nagyok, mind úgynevezett vízfej méretűek volnának.

Dr. Árgus

Az új Siva

Gerő Sándor rajza

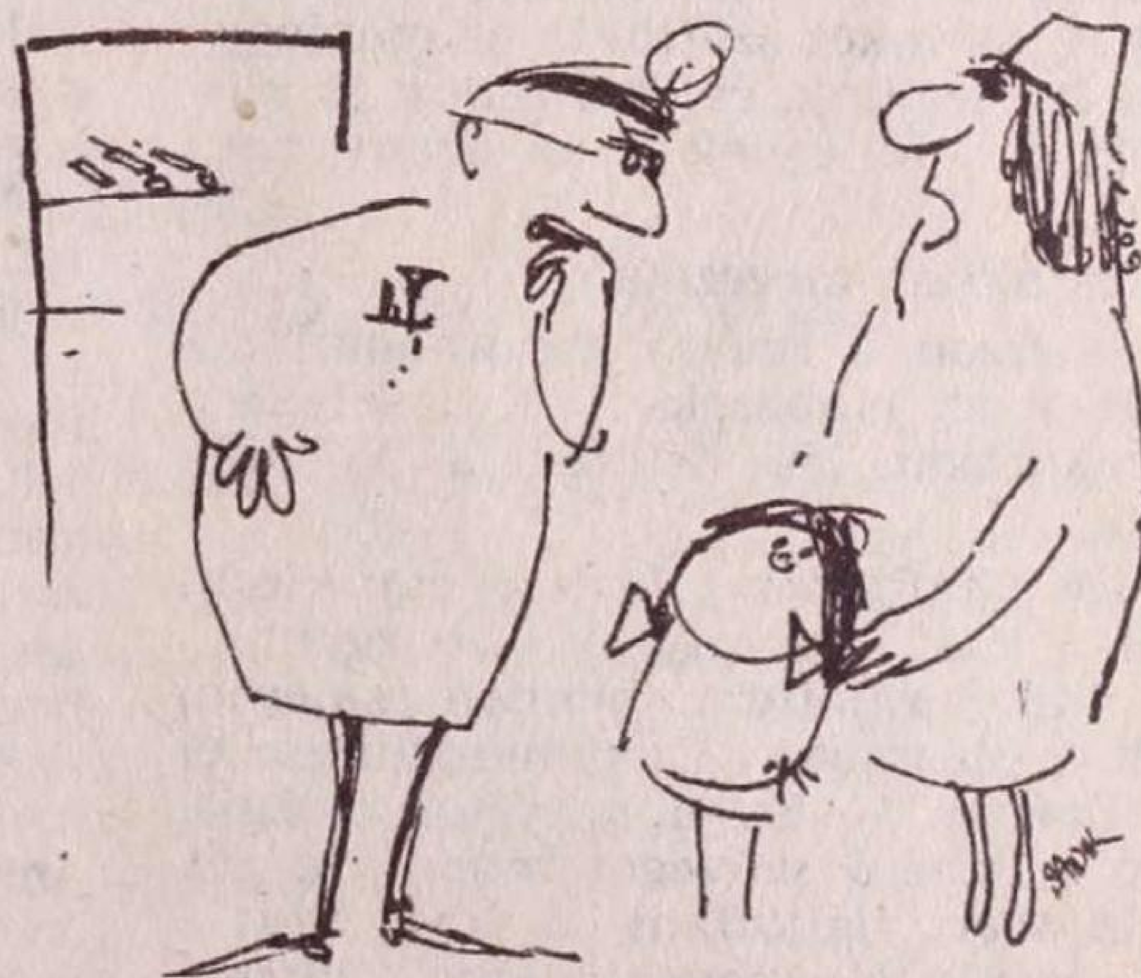

PARÓKA-BÁL

A londoni „Daily Mirror" különtudósítója, Peter Stephens úr beszámol egy különös párizsi bálról, amelynek szigorú kikötése volt a nők számára: *„Megjelenés szőke parókában."* Minden tiszteletünk Maria Callasé, aki a saját fekete hajával jelent meg. Senki sem merte kifogásolni, mert Callasnak túlságosan nagy hangja van.

Panasz

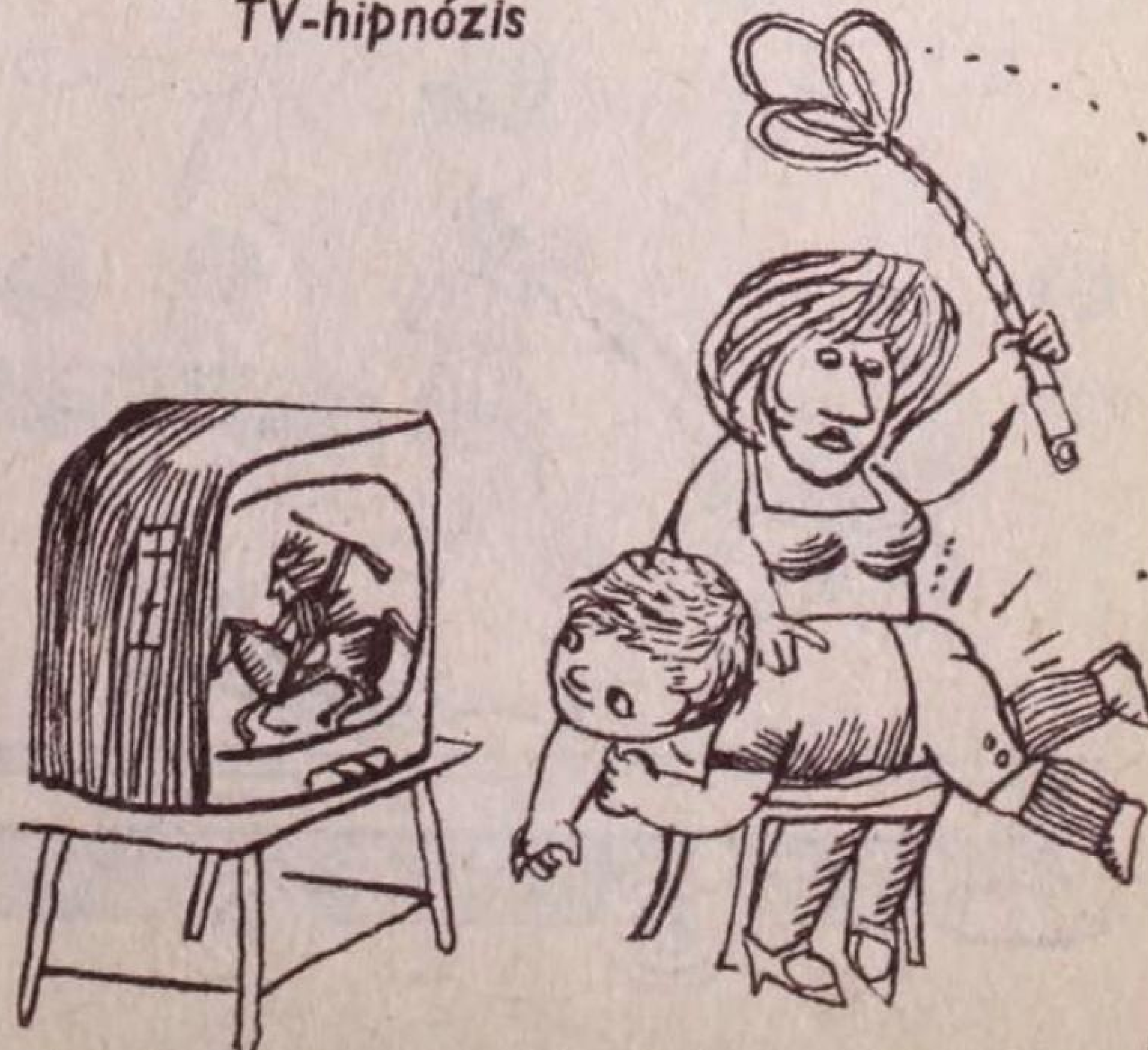
– Vizsgálja meg, doktor úr! Vasárnap is nézi az iskolatévét!

Túlzás

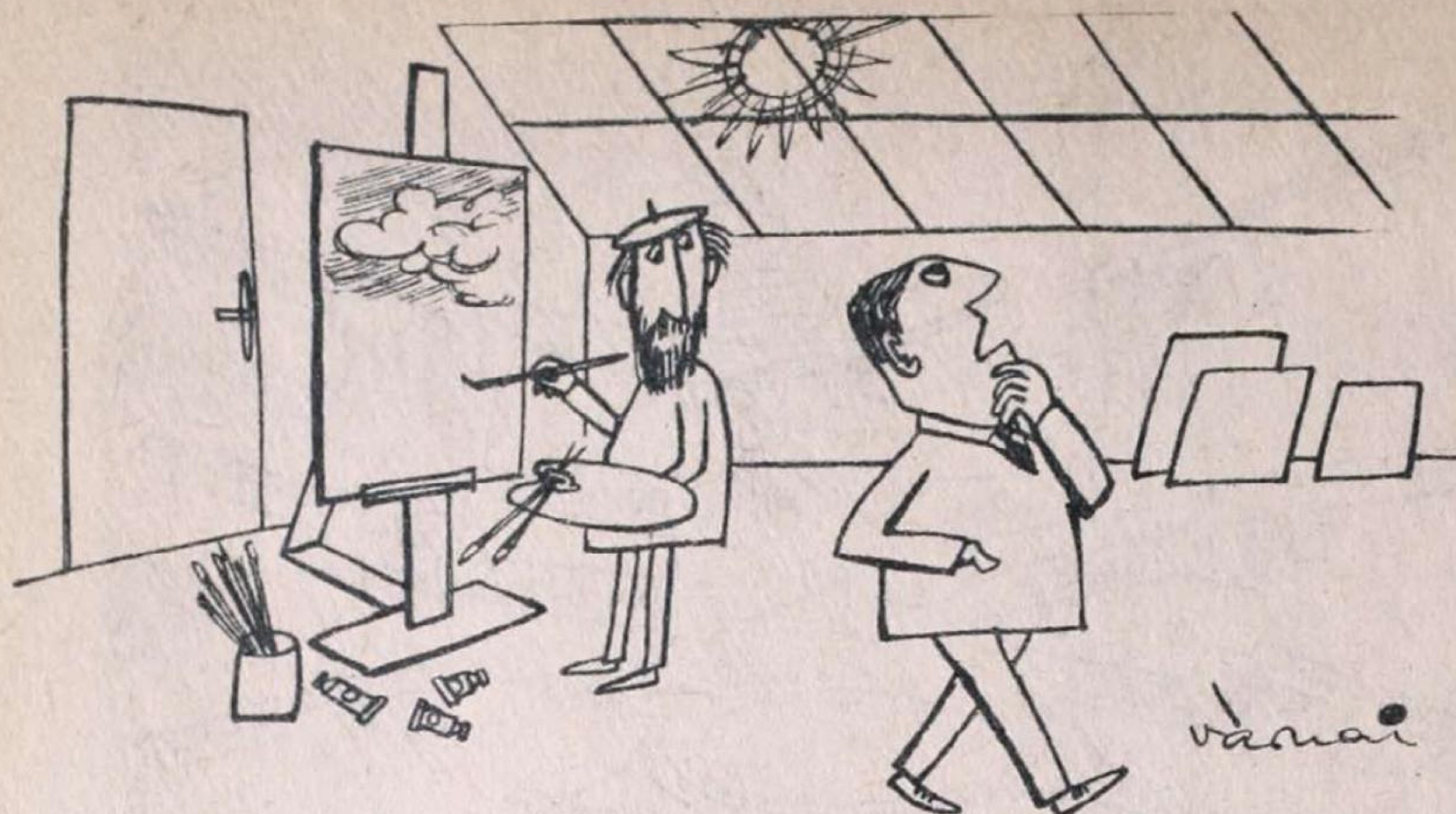
– Tudja, az a baj, hogy az autósok nem ismerik el a zebra előnyét...

TV-hipnózis

– Már a verésre sem reagál

Alkotóművész

– ... és derűs kék ég... Megvan?!... Új szín!...

Kocsi lámpa nélkül

– Hát nem látta a pipám parazsát?

A narrátorom

Valaki bent ül a fejemben és időnként megszólal. Kellemes, mély fekvésű, zengő hangja van. Nem kiabál, nem izgatott, lassan, ünnepélyesen ejti ki a szavakat.

Legutóbb, séta közben hallottam a hangját. A családommal sétáltam. Nézegettük a kirakatokat, az embereket, terveket szőttünk, és megjegyzéseket tettünk, és örültünk a jó időnek, a kék égnek s az arany napnak.

És akkor megszólalt:

— Azon a napon gondtalanul sétáltak az emberek... Nézegették a kirakatokat, és örültek a jó időnek...

Itt elhallgatott. Vártam egy kicsit, talán még folytatja... De nem!... S akkor rájöttem, honnan ismerem ezt a baritont. Dokumentfilmeknél hallottam... Ez a narrátor hangja, aki a kísérő szöveget mondja... Ó, hányszor hallottam a moziban... Nem kiabál, nem izgatott, lassan, ünnepélyesen ejti ki a szavakat... Ez az!

Megborzongtam... Mit is mondott? Semmit. Kommentált. „Azon a napon gondtalanul sétáltak az emberek. Nézegették a kirakatokat, és örültek a jó időnek."

De miért borzongtam meg? Miért éreztem úgy, mintha egy nagy felhő eltakarta volna a napot? Hova tűnt a jókedvem és egyáltalában mi van velem? Mit törődöm azzal, hogy egy pasas van a fejemben?

Hirtelen félni kezdtem...

Nevetséges, tudom, de ez a hang felizgatott. Nem kiabált, nem volt izgatott, lassan, ünnepélyesen beszélt, mint a híradóknál vagy a dokumentfilmeknél szokás. De miért félek? Tulajdonképpen vicces a dolog: van egy narrátor az agyamban. Lehet, hogy egy egészen kicsi narrátor, de nem baj. Olyan, amilyen. Az ember ne legyen elégedetlen.

Azon a napon, mondta a narrátor, azon a szépen zengő hangjával, amitől frászt lehet kapni. Mondta a szöveget, hozzánk, illetve alánk, mintha egy történelmi dokumentumfilmen sétálnánk: a feleségem, a gyerek és én.

Uramisten, én már láttam ilyen történelmi dokumentfilmet! Azon is gondtalanul sétáltak az emberek, azon is nézegették a kirakatokat, azon is örültek a jó időnek, és az is úgy kezdődött, hogy azon a napon...

— Nem hallod, mit kérdeztem? — lökött meg a feleségem.

— Dehogynem — dadogtam. — Mit kérdeztél?

— Azt kérdeztem, tetszik-e az az anyag? — mutatott egy kirakatra.

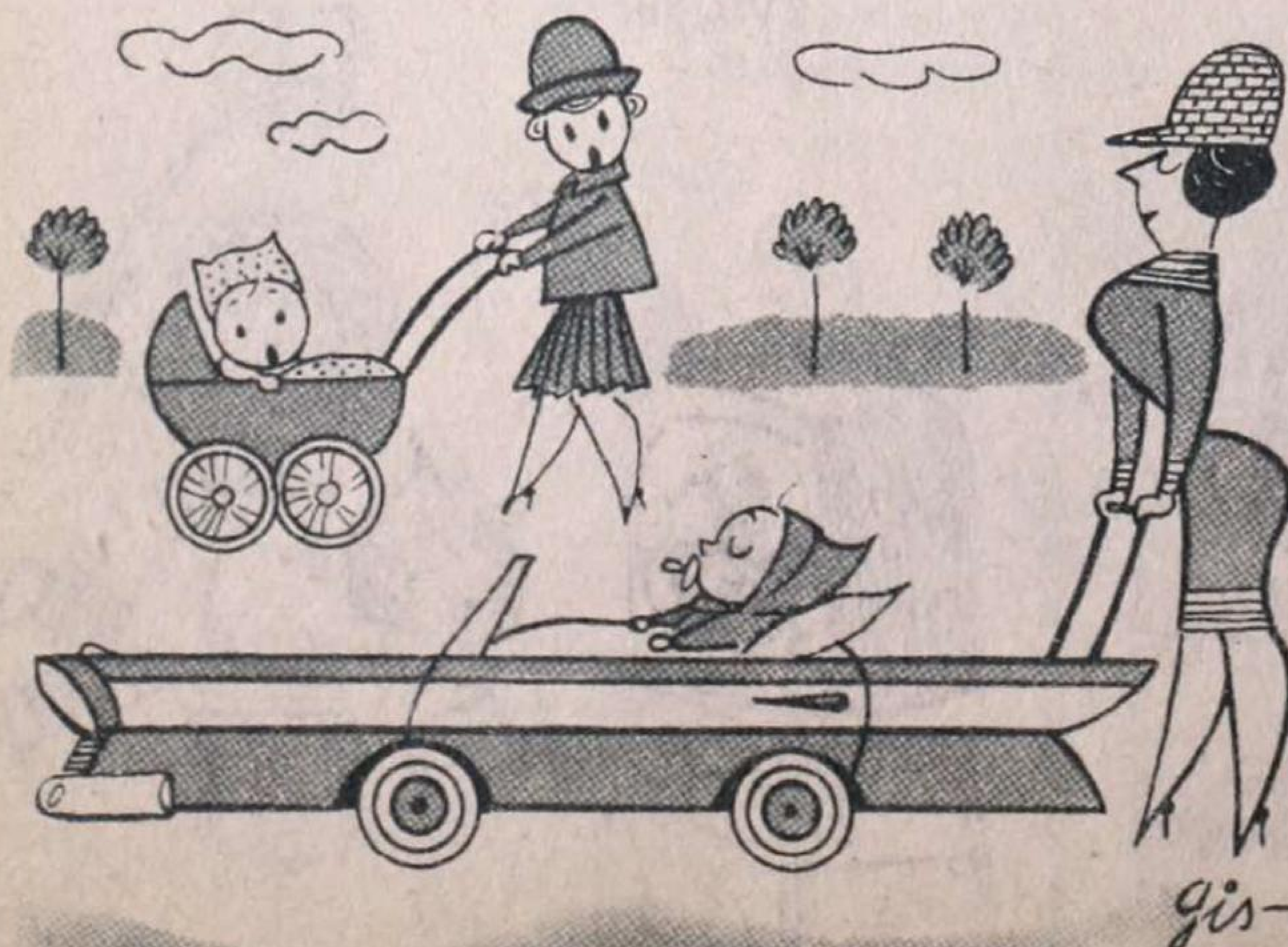
— Melyik? Az? Tetszik. De láttam már szebbet is — tettem hozzá óvatosságból.

Aztán tovább sétáltunk. Egy pillanatig arra gondoltam, hogy elmesélem a feleségemnek a narrátort, és hogy mit mondott, de aztán nem szóltam egy szót sem. Minek is mondtam volna el? Átkaroltam a fiam vállát, lassacskán már akkora, mint én — fantasztikus, milyen gyorsan nőnek ezek a srácok! —, és nézegettük a kirakatokat, az embereket, és örültünk a jó időnek.

Azon a napon.

Mikes György

Korán kezdi

Sok a válás

– Csinos feleséged van! Hol szerezted?
– Bontásból...

Bátraké a szerencse

Az üzembe új ember érkezett,
S bár nem volt rajta páncélvértezet,
Senkivel sem volt rokon, ismerős,
Az első gyűlés megmutatta: hős.
Feltárta bátran: hol vannak hibák,
A műhelyekben mi laza, mi tág?

A munkatársak — lopva, titkon ám! —
Kezét szorítják: — Így tovább, komám!
A hibákat mi elmondjuk neked.
Te bátor vagy, hát szóvá majd te tedd!

Az egyik szól: — Van jó pár fusizó.
Itt a nevük. Csapj lármát érte, jó?...
A másik szól: — Oly gyenge itt a koszt.
Hja, egy rokon főz. Az szoroz meg oszt...
A harmadik is odaoldalog:
— Az autóról is beszélj. Van ok.
Ki furikázott, mikor és kivel.
Nesze a lista. Erről szólni kell!...
A negyediknek ajkán sincs lakat:
— Titkon osztják a pénzjutalmakat.
A kultúralap fuccs, ez itt szabály.
A sportolók csak lógnak. Reklamálj!...
Adunk mi témát, pajtás. csak beszélj,
S ha belédkötnek, megvédünk, ne félj!

Mint faltörőkost — ókorban — a had
A falnak lökte, és a fal hasadt,
Úgy lökték most a hőst a többiek.
— Bátran bele! — az üzem így liheg.
S a hős feje koppantja a falat.
Nem rendül az a sok csapás alatt.
Döngetésbe a fej törik bele.
A megbíráltak dörgik: — Ki vele!
S a kollektíva megszavazza, lám:
— Menjen vidékre néhány évre tán!
S a „hű" bajtársak vigasza: — No, lám,
Áthelyezéssel megúszod, komám!
Majd nem kotyogsz mindenbe. Ez hibád.
Vond le, pajtás, a konzekvenciát!

K. Tóth Lenke

Paraszti munka

Légikisasszony

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Megáll az ész!" című cikkükre közöljük: A rendeltetési állomáshoz valóban a gyékényesi kavicsbánya fekszik a legközelebb. Ebben az időben azonban a gyékényesi kavicsbányában tervszerű téli nagyjavítás folyt, az új bányaterületen pedig vágányokat építettek.

Az ilyen körülmények között kitermelt kavicsmennyiség nem volt elégséges a nagy tömegű megrendelések fedezésére. Ezért vált szükségessé a legközelebb fekvő hegyeshalmi kavicsbánya segítsége.

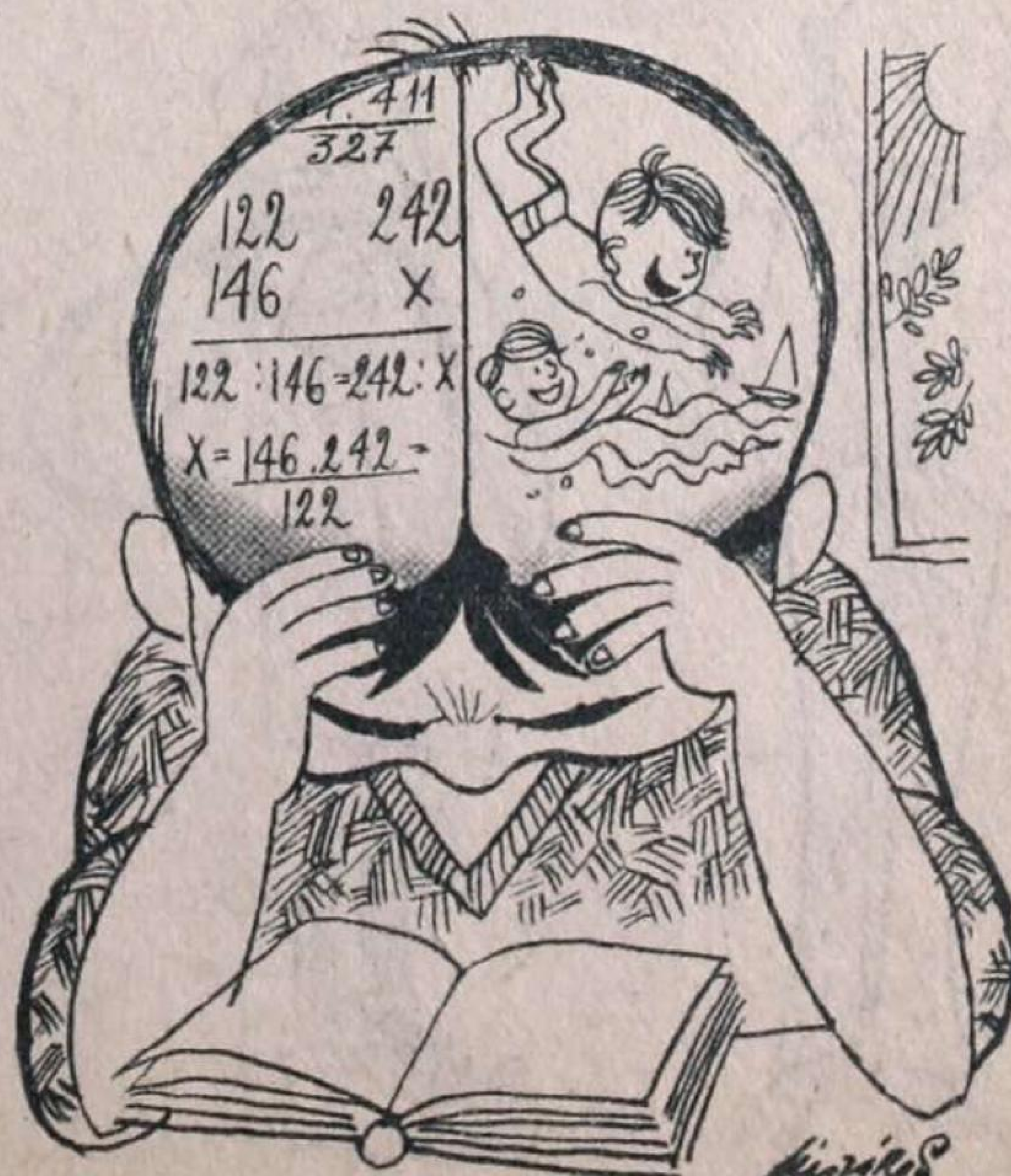
ÉM Kő- és Kavicsipari Tröszt
Gyurián Lajos vezérig.

Tisztelgés a saigoni korzón

Zsoldos Sándor rajza

Nehéz időszak

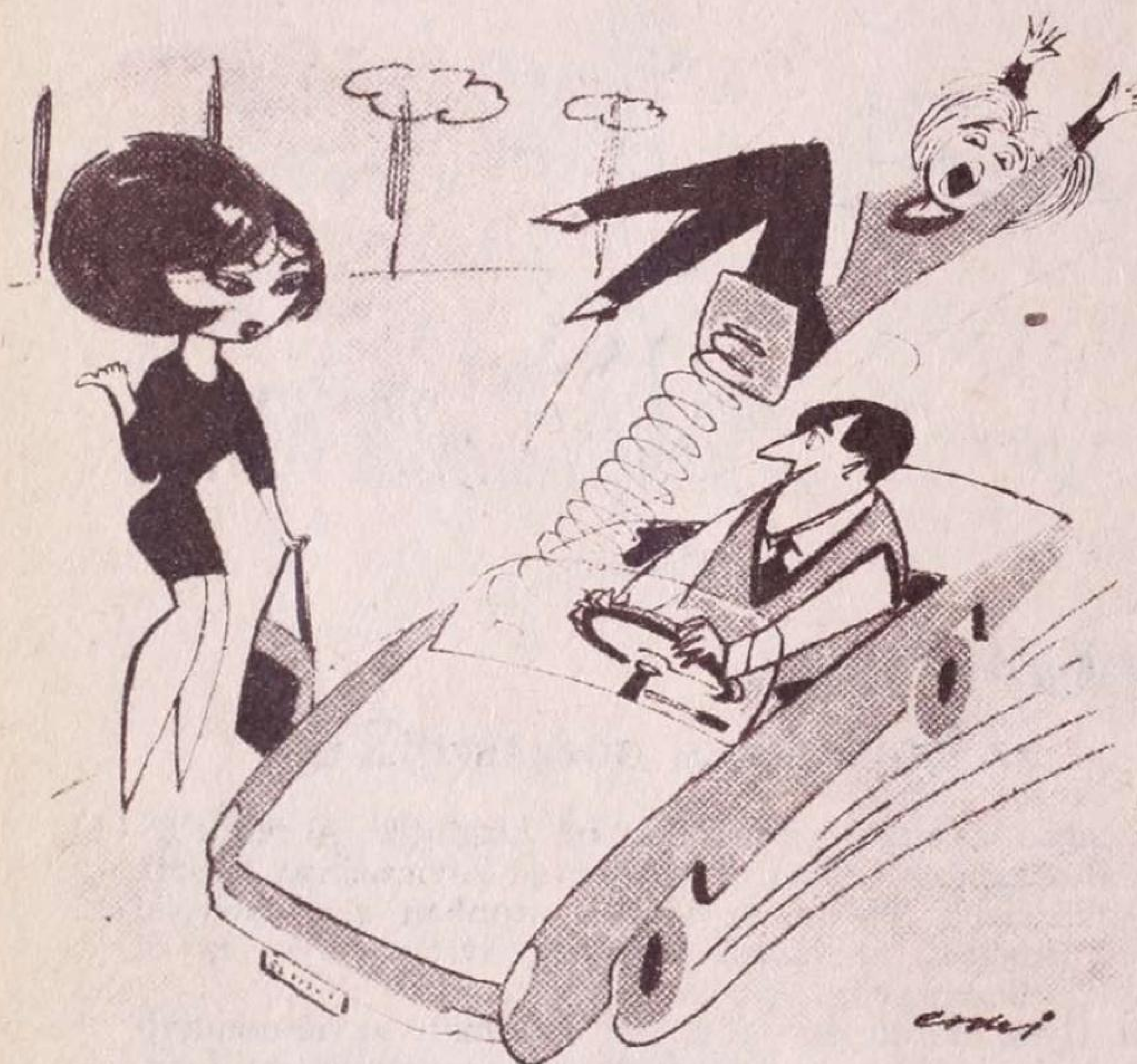

A Múzsa

Író: Legalább egy tévé-játékra valót! ...

Katapult autóülés

Hirtelen haragú ember

A társaságban a káros emberi tulajdonságokról folyt a szó. Droznicsek Árpád megmarkolta a szürkebaráttal töltött poharat, és így szólt:

– Én, kérem, hirtelen haragú ember vagyok. Ha dühbe gurulok, akkor nem ismerek pardont. 1958-ban került a vállalatunkhoz Mladonácz Imre. A szomszéd íróasztalt foglalta el. Nem volt ő sem felettesem, sem beosztottam. Teljesen egyenrangú dolgozók voltunk. Egy szép napon megtudtam, hogy ez a Mladonácz közölte a főnökömmel, hogy két garast sem ér a munkám, és helyes lenne, ha velem töltenék be a felszabadult takarítónői státuszt. Na, erre aztán felfutott bennem a pumpa. Másnap odaálltam a pimasz Mladonácz elé, és azt mondtam tömören: „Szívem teljes melegével szeretem önt. Már rég ültem ilyen kedves, rokonszenves kollégával egy szobában. Tartsa meg az ég önt sokáig!" És gyengéden megcsókoltam a borostás orcáját, jobbról-balról. Időközben ugyanis megtudtam, hogy Mladonácznak befolyásos támogatói vannak. Nem vagyok bolond, hogy hűbelebalázs módjára fejjel rohanjak a falnak. Két év telt el. 1960-ban megtudtam, hogy leváltották Mladonácz legfőbb patrónusát. No, erre aztán, amilyen hirtelen haragú ember vagyok, nem sokat kukoricáztam, hanem másnap odaálltam Mladonácz elé, mélyen a szemébe néztem, és azt mondtam: „Az évek múlásával lelkileg sokkal közelebb kerültem önhöz. Kedves barátom, a családja jól van? Bizonyára gyerekei is ilyen szelíd, szép emberek, mint ön. Tessék egy kis édesség! Bizonyára örülni fognak otthon." S ezzel átnyújtottam tíz deka savanyú cukrot. Időközben ugyanis arról értesültem, hogy Mladonácz patrónusát nemhogy leváltották, hanem még magasabb polcra helyezték. Nem ettem meszet, hogy fejjel rohanjak a falnak. Persze, én se vagyok olyan ember, aki könnyen felejt. Huszonnégy év múlva nyugdíjba megyek. Akkor aztán, amilyen hirtelen haragú ember vagyok, odaállok majd Mladonácz elé, és keményen megmondom a véleményemet.

Még óvatosan hozzátette:

– Hacsak addig másképp nem alakulnak a körülmények...

Galambos Szilveszter

NADRÁGTARTÓ A DIVAT

ÚJSZERŰ MEGOLDÁSOK

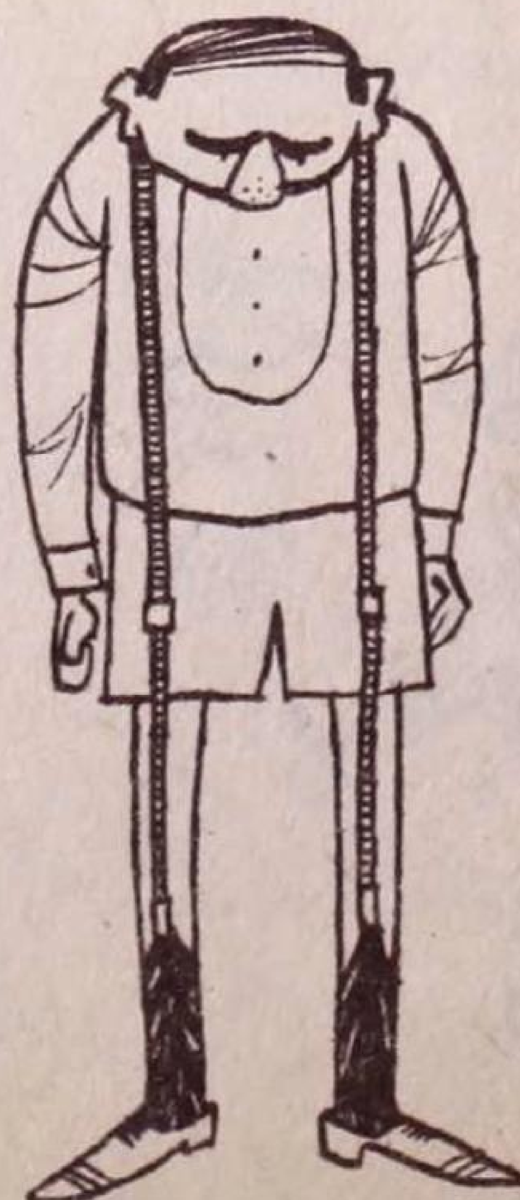
Gerő Sándor rajzai

Matrózcsomó

Csomagtartó

Zoknitartó

Művészcsokor

Expander

Női dolgok

– Ilyet még életemben nem hallottam!...

Ruhatár kötelező

– Szabad a bundát?

Pesti tudósítónktól

Türelmes ember vagyok, de beszereztem egy nehézágyút, s megsemmisítő tüzet zúdítok a „célkitűzés" szóra, akárhányszor csak elhangzik a rádióban, vagy megjelenik újságjaink hasábjain. Lehetetlenség, hogy ennek a Gömbös Gyula által kiagyalt szörnyszónak örök élete legyen. Mert aki nem elégszik meg azzal, hogy a célt kitűzi, hanem ragaszkodik ahhoz, hogy a *célkitűzést megvalósítja,* az minden ostobaságra képes.

*

Nincs egyenrangúság a hangszerek között! Ennek az ellenkezőjét csak akkor vagyok hajlandó elhinni, ha egyszer majd Richter eljátszik egy zongoraszonátát és hegedűn kíséri David Ojsztrah.

*

Irodalmi legenda.

Villon verseket visz egy újság szerkesztőségébe.

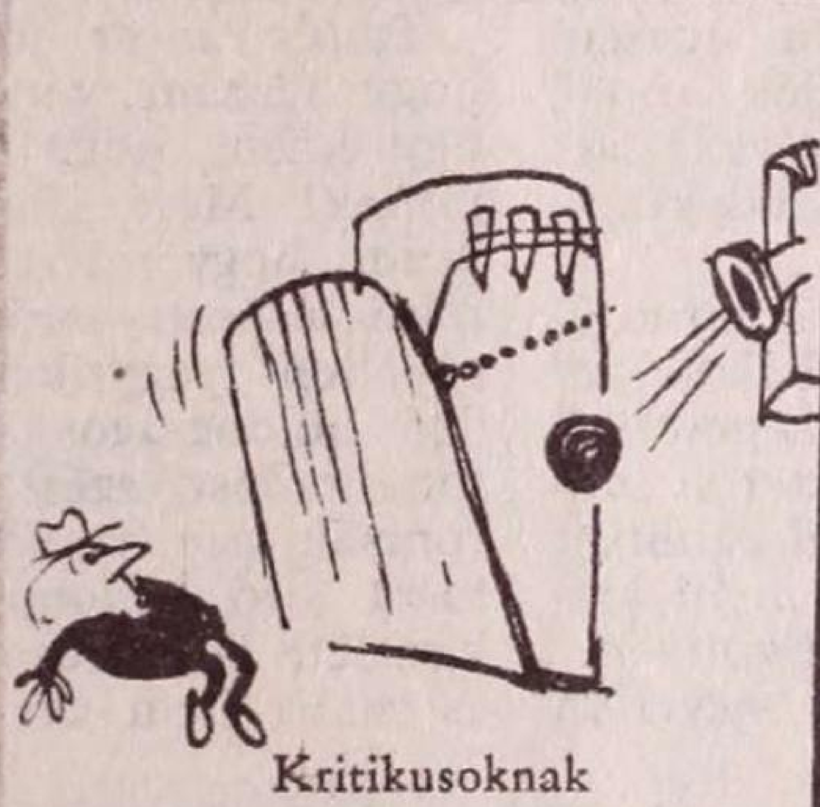
– Hagyja itt a verseket! – mondta a szerkesztő. – A címét mindenesetre felírjuk.

– Nekem nincs címem... – mondta Villon zavartan.

f. l.

BEJÁRAT-TERVEK AZ ÚJ NEMZETI SZÍNHÁZ RÉSZÉRE

Sajdik Ferenc rajzai

Kritikusoknak

Színészbejáró

Fizető közönségnek

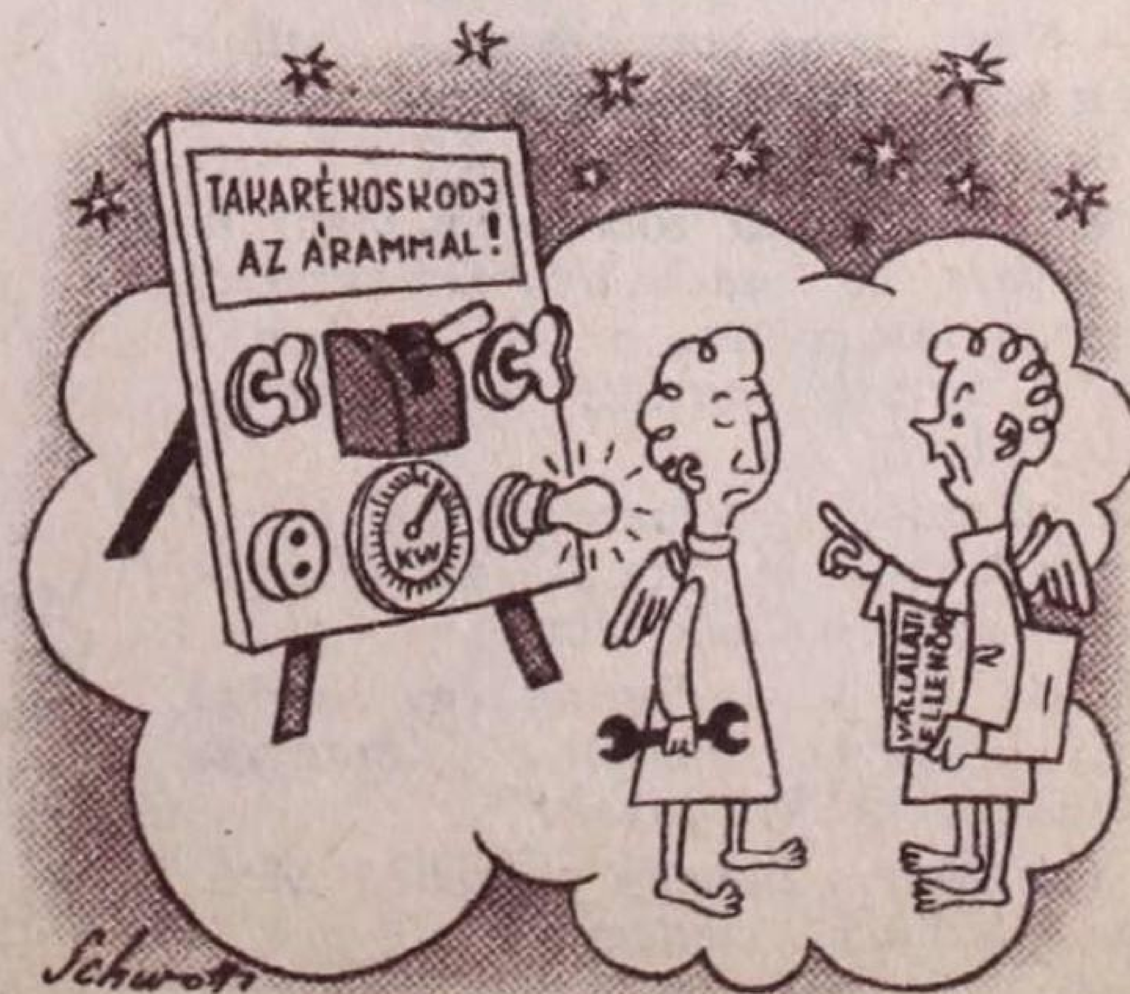

Bérleteseknek

Válogatott mérkőzés

Mennyei takarékosság

– Tessék egy órával előbb leoltani a csillagokat!

UGRATNAK!

Esküszöm, hogy ugratnak! Megfigyeltem már régóta, tessék elhinni, nem üldözési mániából mondom, de olvasom az újságokat, elolvasok egy cikket, egy hírt, és egyszerre biztosan érzem, hogy már megint ugratnak.

Tessék meghallgatni például ezt az újsághírt:

„Nagy sikere van — olvasom gyanútlanul — *a Baross utca és József körút sarkán az első, érme helyett forintossal működő telefonauto-*

matának. A kísérleti példány munkát és költséget takarít meg."

Csakugyan így van, szögezem le magamban, tanúja vagyok a sikernek magam is, mert a közelében lakom. Boldogan vigyorogva járnak belé telefonálni a környékről, hétköznapi forintossal, s a készülék búg, kapcsol, világos, hogy nagy sikere van, az isten tartsa meg sokáig azt is, aki kitalálta.

Erre, én hülye, tovább olvasom az újsághírt, és menten beugrottam! A hír ugyanis így folytatja: *„A Körút forintra működő újdonsága május huszadikáig működik."*

Püff neki, mondom, és felkapom a fejemet. Hogyhogy május huszadikáig? Akkor elromlik? Előre ki van számítva, hogy május huszadikán elromlik ez a szeretett telefonfülke? Még mindig letehetném az újságot, de ehelyett olvasom tovább a hírt:

„Utána elbúcsúzik Budapesttől, némileg átalakítjuk bedobószerkezetét, és az automata kiszállásra utazik."

Hohó, hát miért kell némileg átalakítani a bedobószerkezetét, amikor a készülék hibátlanul működik, és nagy sikere van? Jobban úgysem kell, hogy működjék annál, minthogy búg és kapcsol. Akkor miért kell átalakítani némileg?

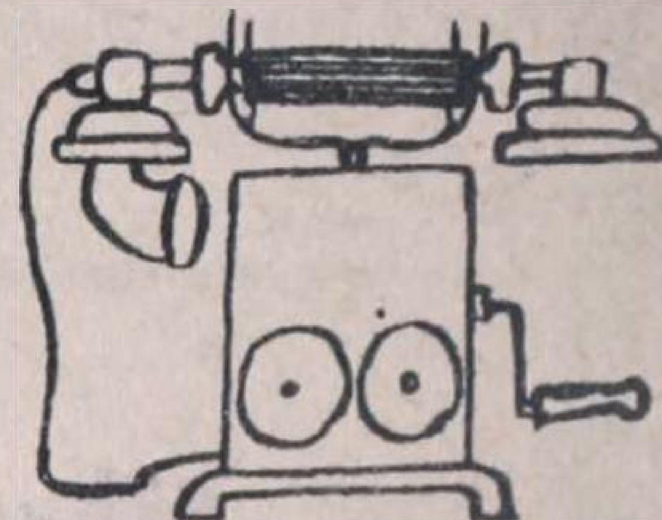
„Az automata Balatonfüredre kerül, a Balatonnál ugyanis automata kapcsolású interurbán összeköttetést próbálnak ki, amelynél azonban nem egyforintos, hanem kétforintos hozza be a vonalat."

Na, szóval. Az egyetlen budapesti, nagysikerű, szeretett, egyforintossal működő utcai készüléket, mert a kísérleti példány bevált, leszerelik, némileg teljesen átalakítják kétforintosra működő készülékké, és leviszik kísérletre a Balatonhoz. *„Ha a kísérlet sikerül* — olvasom hideglelősen tovább —, *ezt a rendszert véglegesítik."*

Mármint a Balatonnál. Azonban ez még későbbi terv, mert a korábbi:

„A közeljövőben a forinttal működő helyi automatahálózatot építik ki." Mármint a budapestit előbb, a bevált, a forintra működőt, melyet most nemsokára leszerelnek, némileg kétforintosra átalakítják, s viszik a Balatonhoz.

Tessék most jól figyelni, hogy igazam van-e, amikor úgy érzem, hogy megint ugratnak? Mert akarnám kérdezni, hogy miért kell leszerelni a pesti utcáról azt az egyetlen nagysikerű, működő, boldogságos forint-telefonállomást azért, hogy elrontsák azt az áldott forintosra járó bedobószerkezetét kísérleti kétforintosra járóra, és miért nem egy régi, tantuszra működöttet alakítanak át kétforintosra működőnek? Nem azt szorgalmaznám én, hogy egy biciklit alakítsanak át kétforintos-kísérleti-telefonkészülékké, hanem hogy egy tantusz automatát, amelyből sok van, és ne azt a nagykörúti forintosat, amelynek annyira nagy sikere van, s mert egy tantuszosat is csak éppoly némileg kell csak átalakítani, mint eztet, az egykét!

Felhívom a 170—100-at, a Tudakozódást különleges ügyekben. Ha meg tudja magyarázni, hogy nem ugratnak, felszerelek a Nagykörúton egy Puskás Tivadar-féle membrános, tekerős, kézikapcsolásos állomást.

Oda, ahonnan május huszadikán leszerelik a forintra működőt!

Somogyi Pál

KILENCVEN PERC CSALÓDÁS

Mancika, aki tizenkilenc éves, így szólt Ernőhöz, a negyedéves egyetemi hallgatóhoz:

— Nézze, Ernőke, maga nagyon rendes fiú, okos, udvarias, művelt, minden lány boldog lehetne magával, de nem én leszek a felesége. Nekem nagyon tetszik Bandi, aki nem olyan művelt, tanult, mint maga, de ízig-vérig sportember, úszik, röplabdázik és vizsgázott futballbíró. És tudja, olyan modern típus. Ugye nem haragszik? Most vele leszek, illetőleg végre megnézem őt a tribünről a pályán. Ma ő vezeti a BFC—RMC meccset. Mondja már, kedves Ernőke, hogy nem haragszik!

— Nem, nem haragszom — hallatszott a kényszeredett válasz —, kezeit csókolom.

Mancika Bandi robogóján ment ki a pályára. Fél óra múlva játékvezetői mezben jelent meg a fiú, kezében a labdát tartotta, mellette a két határbíró haladt.

Megkezdődött a meccs, Bandi már a második percben fütyült, szabadrúgást ítélt a sárga-feketék ellen.

— Hülye! — ordította egy borízű hang Mancika mellett. — Branyiga faultolt, nem Nyavalyek!

A mérkőzés hetedik percében Mancika Bandikája tizenegyest ítélt a BFC ellen, mire húszezer ember ütemesen kezdett kiáltozni:

— Gyilkos, gazember!

— Bocsánat — kérdezte Mancika a borízűtől —, ki a gyilkos gazember?

— A bíró, ez a barom Sódar Endre!

Mancika elsápadt. Az ő Bandija barom, gyilkos gazember? Akkor az előbb is őt hülyézték.

A huszadik percben Bandi kiállította Csemcsét, az RMC balfedezetét.

Kitört a vihar. Mancika ijedten hallgatta a közönség dühkitörését.

— Te elmebeteg ökör! Nem félsz, hogy elkapjuk a nyakadat? Csemcse, kenj le egyet ennek a májbeteg vízilónak!

Ezernyi ököl emelkedett a levegőbe, Manci még sápadtabb lett. Rendőrök tűntek fel a pálya mentén, minden eshetőségre készen. A lány baloldali szomszédja megszólalt:

— Látott már a kisasszony ilyen marha egy bírót? Ki kellene tömni!

Bandi bizonytalanul vezette a mérkőzést, egyre több hibát követett el. Látszott, hogy állandóan „egyenlít". Hol az egyik, hol a másik csapat ellen ítélt. Legtöbbször tévesen.

Kilencven percig tartott Mancika szenvedése. Megtudta, hogy Bandi a nézők szemében azonos Brehm minden állatfajtájával, hogy születésekor meg kellett volna fojtani, hogy régen a Lipótmezőn lenne a helye, hogy kiverik a fütyülőt a szájából, hogy fafejű apagyilkos.

Mancika egy ideig azt várta, hogy Bandi odamegy valamelyik szidalmazójához, felelősségre vonja és jól megpofozza az illetőt, de azt kellett látnia, hogy Bandi szó nélkül lenyel minden gorombaságot, nem vesz elégtételt, és hiába hülyézik, szó nélkül szaladgál a pályán. Csak néha írja fel egy-egy játékos számát. Egyszer el is csúszott, és a közönség gúnyos kacagása közben hasra esett. Mancika szerint — aki még sohasem volt meccsen — Bandi gyámoltalanul, gyáván viselkedett, siralmas volt a szereplése. A lányt súlyos csalódás érte.

Most mit mondjon neki? Vigasztalja? Vagy kérje tőle számon, hogy miért nem vett elégtételt? — töprengett Mancika.

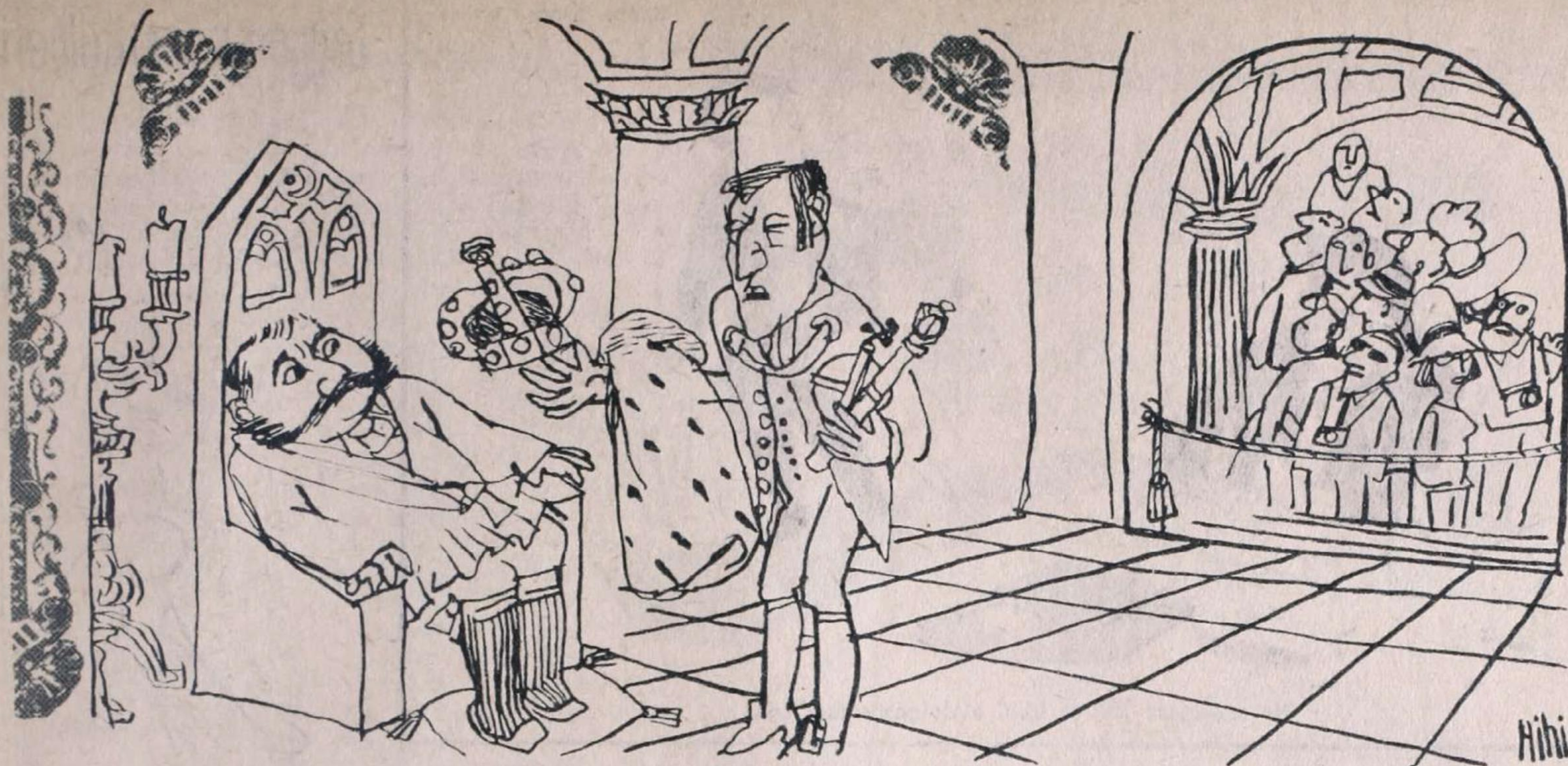
Nem mond semmit — határozta el magát —, meg sem várja őt. Kiment a pályáról, és a legközelebbi nyilvános telefonállomáson feltárcsázott egy számot.

— Ernőke, maga az? Ráér ma este?

Palásti László

Kis ország

Hegedüs István rajza

– Felség, szívcskedjék visszavonulni, megjött az első turistacsoport!

apró dolgok

Az autóbuszon hallottam, hogy egy fiatal lány azt mondja a mellette álló fiúnak:

– Jó a tollad!

Egy pillanatra meghökkentem, aztán rájöttem: a toll – jelen esetben – hajat jelent.

Tehát, ha valaki idegen tollakkal ékeskedik, az nem más szellemi termékét tulajdonítja el, hanem parókát hord.

Haláli!

*

Meggyőzni lehet valakit, de az még nem jelent meggyőződést.

*

Detektívregény-ötlet.

X. nagy jutalmat ígér annak, aki megtalálja a kastélyából ellopott értékes festményt. A mesterdetektív – már a regény első lapján – megtalálja a képet, és boldogan jelentkezik a jutalomért. Most jön a fordulat: X., aki a pénzt ígérte, nem akar fizetni. Annyira nem akar, hogy el is tűnik. A detektív megindítja a nyomozást. Izgalmas hajsza több országon keresztül, szárazföldön, vízen és levegőben. De az illető mindig kicsúszik a keze közül. A regény végén természetesen minden jóra fordul: a nyomozó elnyeri jutalmát. Megkapja a pénzét.

*

Az á-t mondó emberektől félek a legjobban.

Ezek azok, akik mindenre azt mondják:

– Ááá, elvtárs, hagyjuk ezt! Ááá, minek ez? Ááá, jobb, ha ezt nem bolygatjuk! Ááá, ebből csak baj lesz!

Mindig csak á-t mondanak. Bé-t soha.

*

Manapság nagyon divatba jöttek az útikönyvek. Külföldön az emberek ugyanis az áruházakat járják, idehaza aztán elolvassák, hogy mit is kellett volna megnézniük odakinn.

*

Mindig tanulok valamit.

Egy újságcikkből, például megtudtam, hogy a hirtelen haragú emberek számára a kárpitos szakma a legmegfelelőbb. Azért ajánlják ezt a szakmát, mert itt az afrik erőteljes tépegetésével kielégülhetnek.

Persze mindenki nem mehet kárpitosnak. Ajánlom tehát, hogy osszanak szét az emberek között egy, vagy mondjuk másfél kiló afrikot, és azt ott és akkor tépegethetik, ahol és amikor akarják.

Minek ehhez szakmát tanulni?

(m—s)

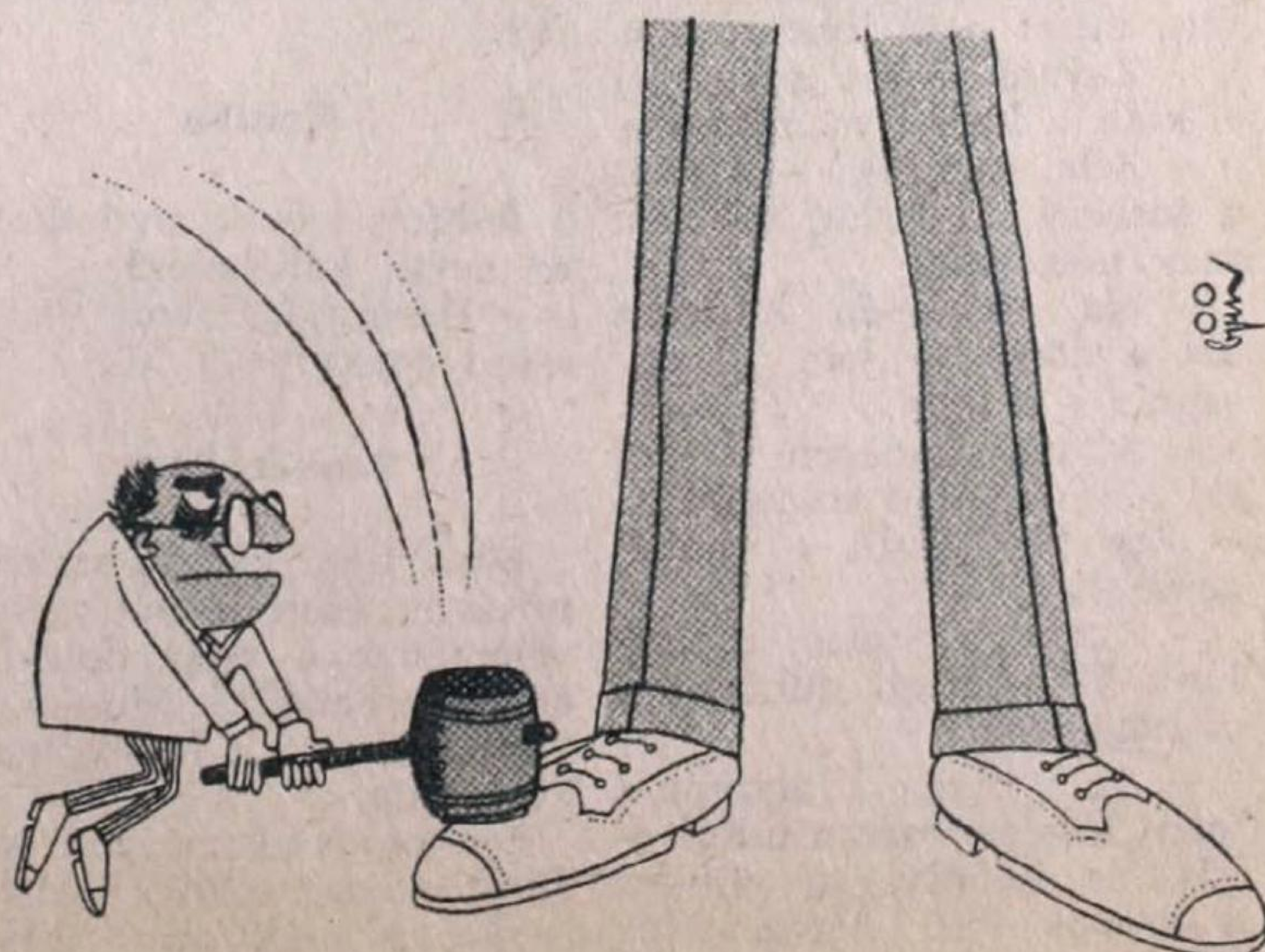
Gőg

– Mire vág fel ez a farkaskutya?

– Azt állítja magáról, hogy ő volt a Muhtár magyar szinkronja . . .

Kemény kritika

Az első hűtlenség

Erdei Sándor rajza

– Ne izgulj, se lát, se hall, a dolgozatomat írja! ...

Kis történetek

Virsli, mustárral

Egy micisapkás férfi áll egy italbolt pultjánál, és virslit eszik. Kivörösödött képén látszik, hogy a virsli előtt egyebeket is fogyasztott.

Egy kislány jön le a helyiségbe vezető lépcsőn. Soványka, kinőtt a ruhája, kezében üveg. Egy kutya jelenik meg az ajtóban, szimatol, aztán leüget a kislány után.

– Béla, te ide nem jöhetsz – fordul a kislány a kutyához.

A kutya, egy öreg vizsla, ráemeli fájós szemét a kislányra, és nem mozdul. Nem érti, miért nem jöhet ő ide.

– Zavard ki azt a kutyát! – kiált a kislányra a csapos.

– Béla, menj ki – kérleli a kislány a vizslát, de Béla csak néz, néz.

– Na, majd én kirúgom azt a dögöt! – kap fel egy seprűt a csapos.

– Béla a vendégem – szólal meg ekkor a micisapkás. – Egy pár virslit a vendégemnek.

– Kutyákat nem szolgálunk ki! – feleli dühösen a csapos.

– De részeg disznókat igen? – vág vissza a micisapkás, és imbolyogva elindul a csapos felé. Ugyanekkor élénk helyeslés hallatszik az italbolt több asztalától is, egy vasutas még csuklik is hozzá.

A csapos el akarja kerülni a vitát, s rádob egy pár virslit egy papírtálcára.

– Itt van. Adja neki az utcán.

A micisapkás egyensúlyozza tenyerén a virslit, majd felháborodik:

– A mustár hol marad?

A csapos mustárt is ken a tálcára, s a micisapkás, a vasutas és Sanyi, az újságos, kivonulnak az utcára. Béla két nyelésre bekapja a pár virslit. A mustárhoz azonban nem nyúl.

– Mindegy – jegyzi meg a micisapkás. – A virslihez jár mustár!

– Ez az igazság! – csuklik a vasutas.

Aztán levonulnak az italboltba, és megünneplik az igazság diadalát.

Béla csak áll, áll, és tűnődik a mustár felett. A másik járdáról megugatja egy puli.

Kritika

A híres színész nyilatkozik az egyik kollégájáról.

– Harminchat arca van és mind *egyforma*.

Szakértelem

Bözsi néni kitűnő szakácsnő és megvan a saját, egyéni véleménye a világ dolgairól és az emberekről. Munkának általában csak a fizikai munkát tartja.

Egy orvos-házaspárnál van állásban, s az orvosi foglalkozást is csak azért ismeri el fárasztónak, mert az orvosnak el kell járnia a betegekhez és sok házban nem működik a lift.

Az orvoséknál gyakran van bridzs. A parti egyik tagja az Operaház koncertmestere.

– Hegedül a zenekarban – magyarázta Bözsi néninek az orvos felesége.

– Állva? – kérdezte Bözsi néni.

– Ülve – felelte az orvosné.

Bözsi néni legyintett.

– Tudja, milyen hosszú egy opera? – kelt a házuk barátja védelmére az orvosné. – Három-négyórás.

– És addig mindig hegedül az Illés úr?

– Igen.

Bözsi néni elismerően bólintott.

Történt aztán, hogy a koncertmester jegyet hozott Bözsi néninek az Opera egyik előadására, az első sorba.

– Hogy tetszett? – kérdezte az orvosné Bözsi nénitől, rögtön, ahogy hazaérkezett.

– Tetszett, tetszett... – felelte Bözsi néni, majd hunyorított egyet. – De nekem mondhassa bárki, hogy fárasztó zenélni az Operában. Nem lehet abban elfáradni, kérem! Néztem az Illés urat is, meg a többieket is. *Fölváltva* játszottak!

Fendrik Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FOHÁSZ AZ EXPRESSZVONATON

Dicsértessék a Lillafüred expressz kitalálója és a menetrendszerkesztők népes csoportja, amelynek még arra is volt becses figyelme, hogy az expressz miskolci indulása és visszaérkezése között pontosan 12 óra és 2 perc teljék el, tehát komplett napidíj férjen az útiszámlába!

Ezt őrölték elmém kerekei, amíg a vonat puhán ringatódzott velem előbb Miskolcról Budapestre, majd vissza.

De íme, a gyarló emberi elmében a fennkölt gondolatok közé is befurakszik a kétkedés ördöge és azt mondatja velem: jó, jó, igen sokszor megdicsérted már az elmúlt három év alatt a Lillafüred expressz minden jó tulajdonságát, cikkeztél érte három évvel ezelőtt, hogy a nyár elmúltával is közlekedjék. Az Alkotó akkor meghallgatott, s a vonat járt. Egészen januárig. Akkor kivonták a forgalomból. Tavasszal ismét forgalomba került, hogy a következő januárban újra a kiselejtezendő vonatok közé kerüljön. Legutóbb kérvényt írtál az újságban, amiben a borsodi utasok érdekeit felsorakoztatva, kérted: januárban ne állítsák le az expresszt. Az Ellen-Alkotó nem hallgatott rád. Január első napjaitól leállt ismét.

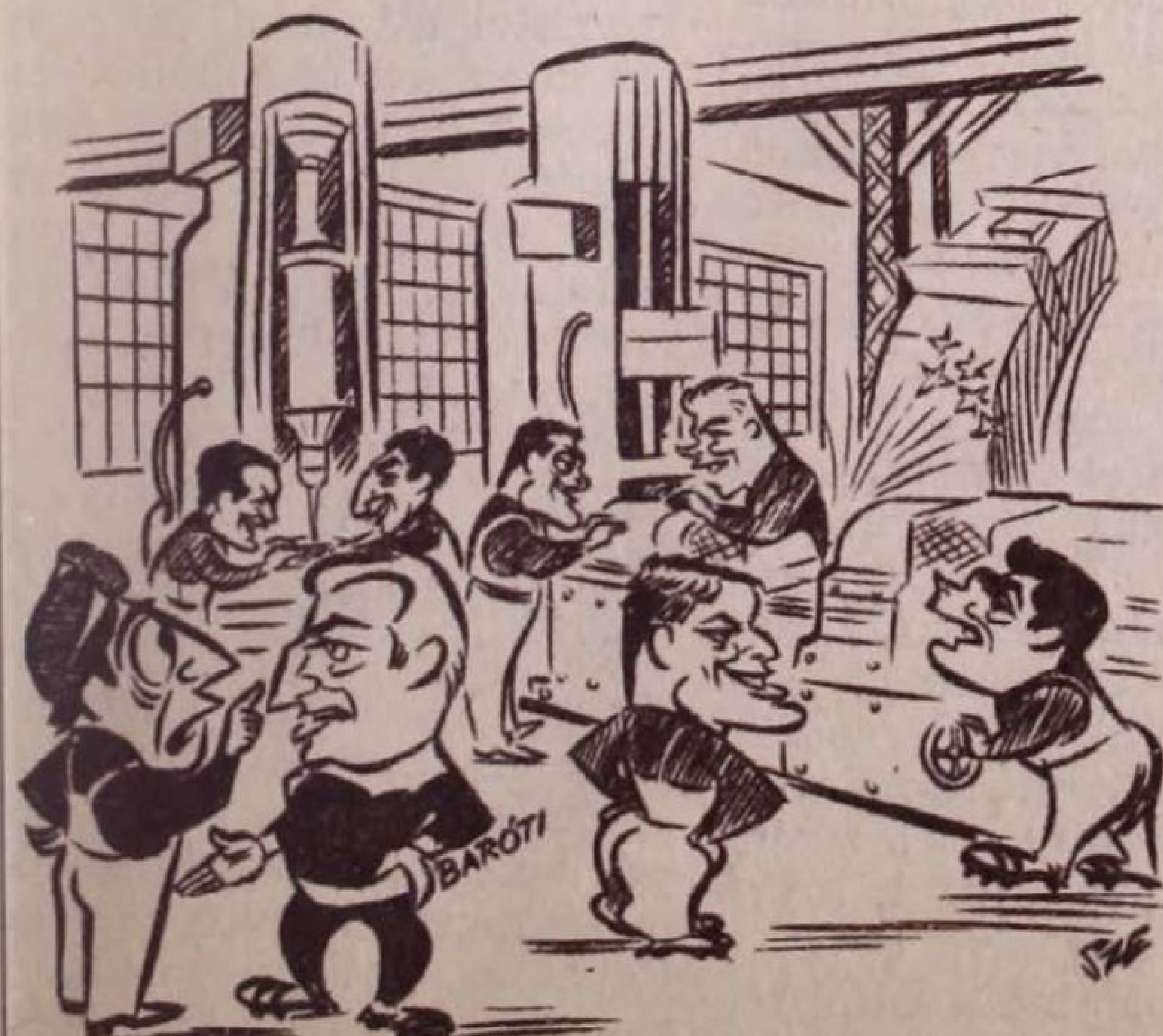
Érdeklődtél, töprengtél, vajon mi lehet ennek az oka. S rájöttél: semmi más, csak a megszokás, a sok évtizedes mechanizmus, amely szerint télen csökkenteni kell a közlekedő vonatok számát. Ezt ugyebár többek között az indokolja, hogy a nagy hidegben a gőzmozdonyoknál lelassulhat a menetidő, a pályán torlódások keletkezhetnek, a fokozott tüzelőszállítás meghatványozhatja ezt.

De mi indokolja a dolgot – kérdem én – a teljesen villamosított vonalon, ahol régóta egyetlen fia gőzmozdony se jár? A Lillafüred expressz mégsem közlekedhet télen, mert a hideg időre leállítandó vonatok közé sorolták valamikor valakik valahol a magasságos alkotó-házban.

Most újra menetrendet adnak ki, és attól tartok, hogy a májustól érvényes új menetrend is előirányozza majd a Lillafüred expressz téli szünetelletését. Ezért száll fohászom az Alkotóhoz: szakítson az elavult szokásokkal, s úgy illessze a menetrendbe e kedvelt vonatot, hogy az bántódás nélkül közlekedhessék most és mindaddig, amíg csak szükség lehet rá.

Benedek Miklós
Miskolc

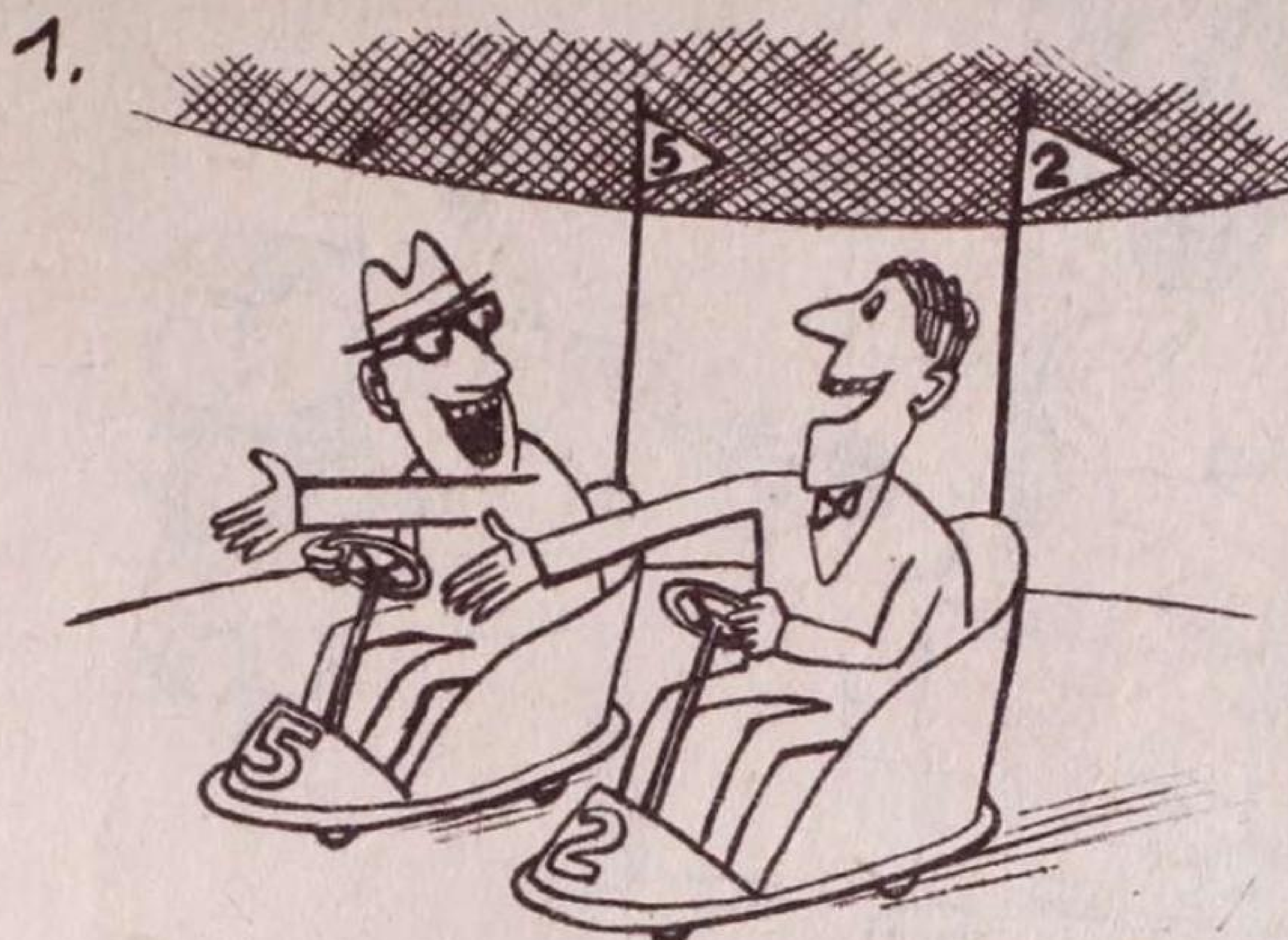
Politechnikai oktatás

Baróti: Így próbálom egy kis technikára tanítani őket...

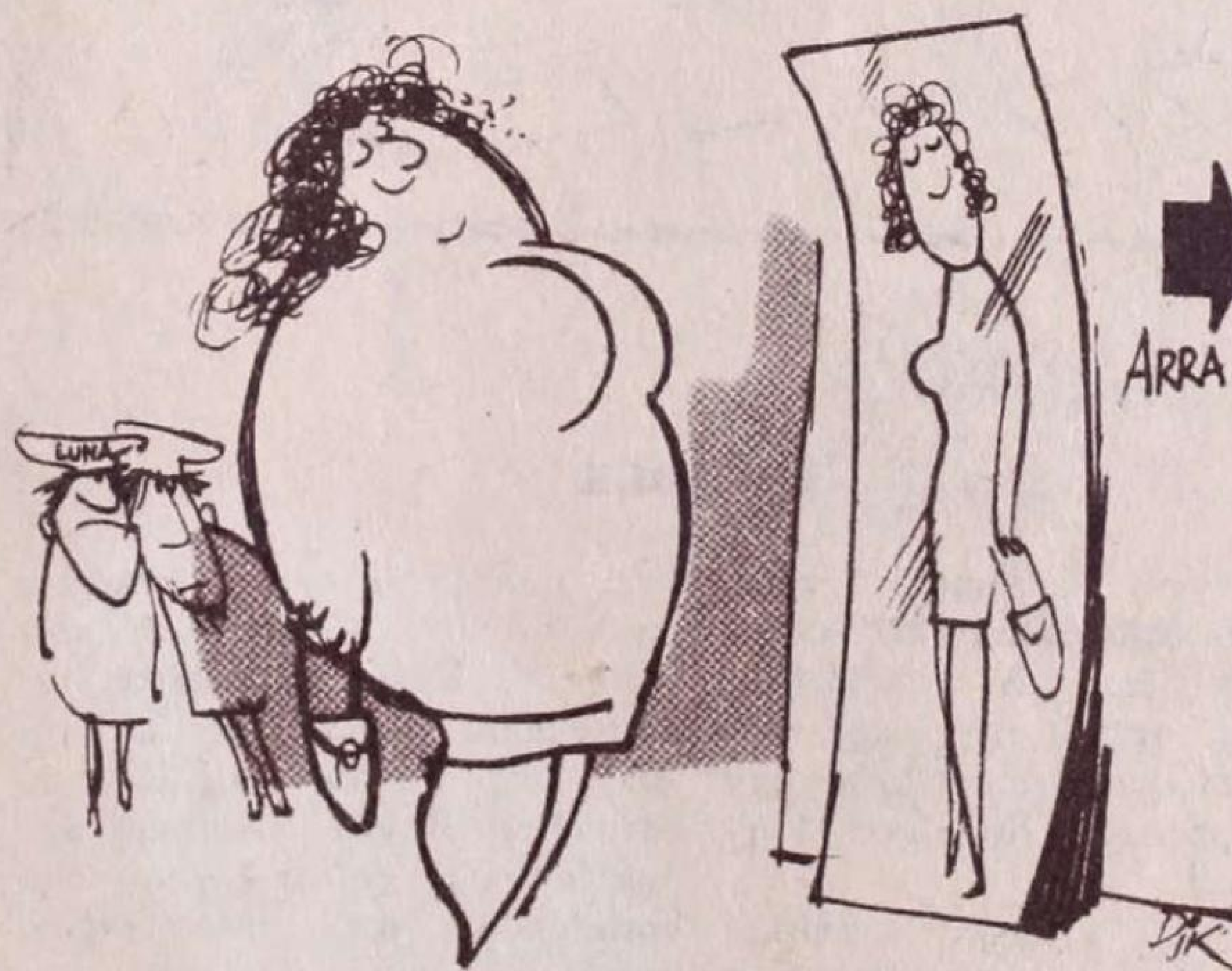
MEGNYILT A VIDÁMPARK

1.

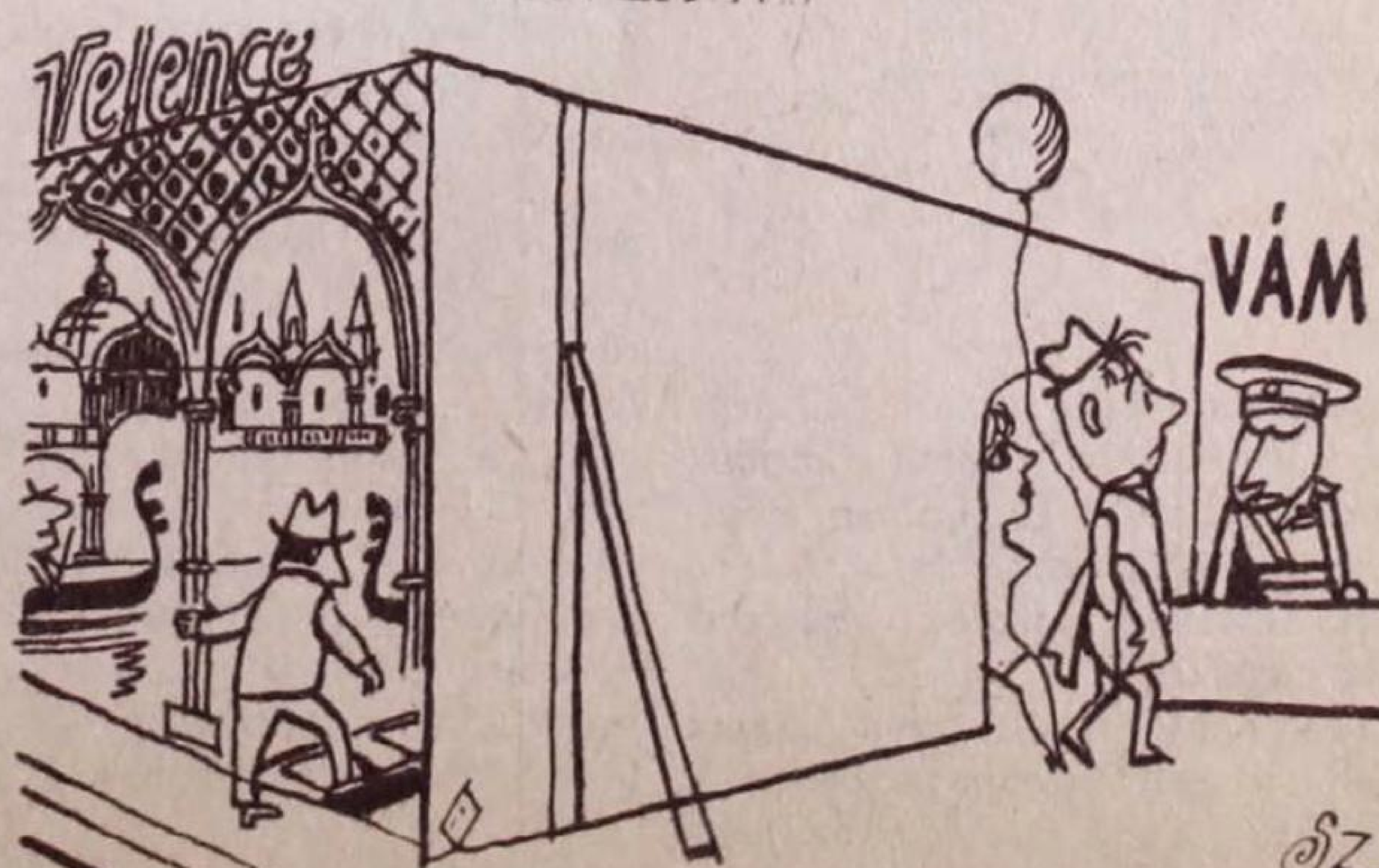
2.

– Tegnap reggel óta itt áll...

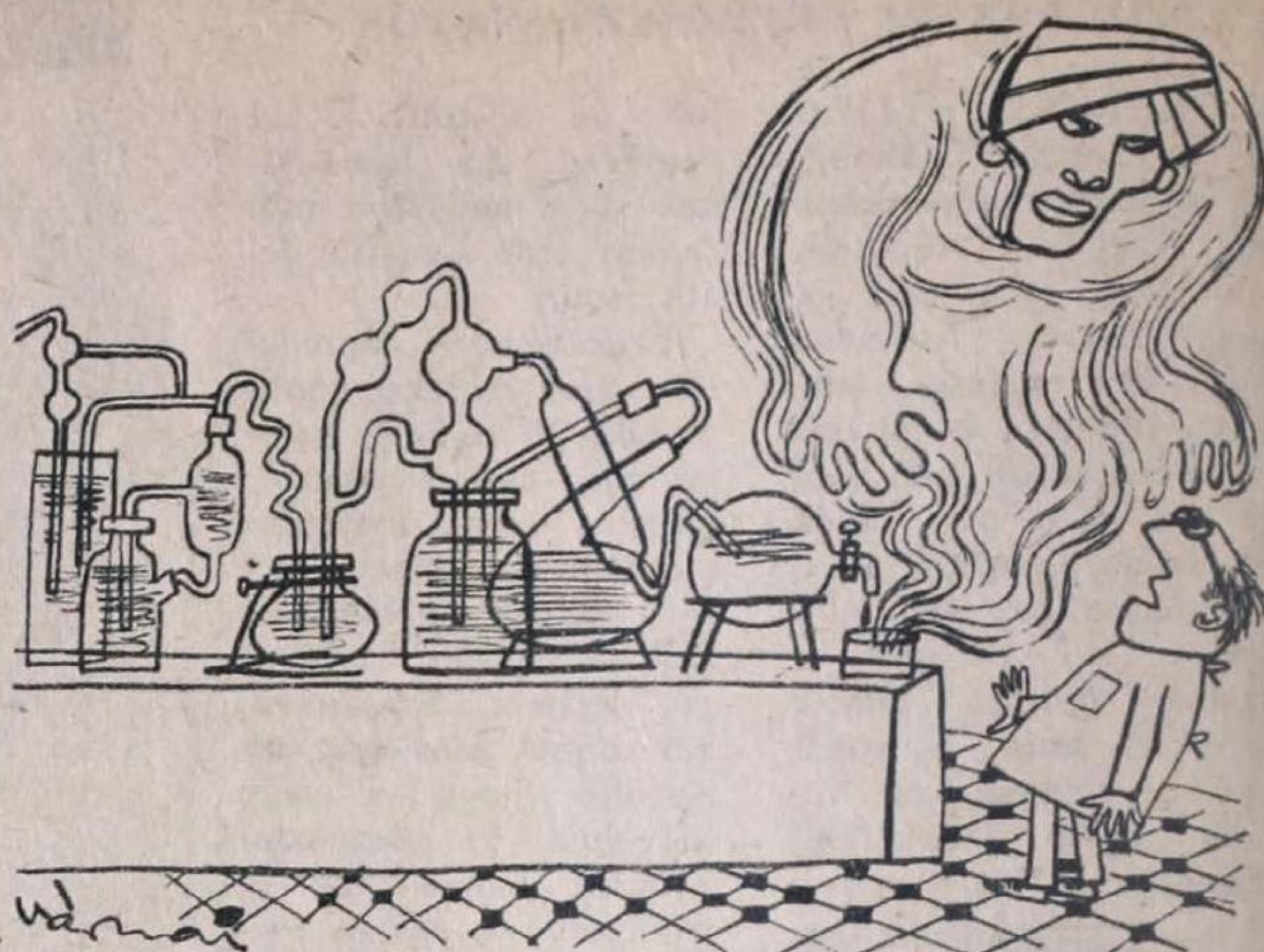
MEGLEPETÉS

Furcsa múmia

Meglepetés

Peches antialkoholista

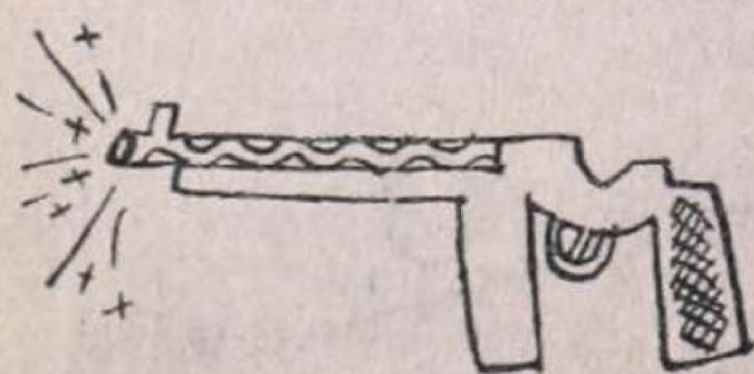

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AJÁNDÉK

Négyéves kisfiamnak valami ajándékot akartam venni születésnapjára. A játéküzletben elém tettek egy nagy dobozt, amelynek a tetején egy nagy géppisztoly díszelgett, köríves tárral.

Az eladó gyöngéd kezekkel emelte ki a remekbeszabott géppisztolyt a dobozból, s a

következő pillanatban a géppisztoly szinte lángot köpött, izzott a csöve! Én ijedten emeltem fel a kezemet és kiújult a tatárdúlásnál szerzett harctéri idegzsábám.

Az eladó mosolyogva hagyta abba a helyiségben tartózkodók kiirtását, majd kiemelte az ijesztő fegyverben rejtőző rúdelemet, mivel ugyebár természetesen ez a *„vállalat magántulajdona”*. Egyébként szíves tudomásomra hozta, hogy a játékot elem nélkül árusítják, de bármelyik Ravill üzletben kapok hozzá 15 Voltos Perion nagy bottelepet, azt méltóztassak venni.

Blokkolt. Fizettem. Kitántorogtam. Az utcára lépve, megcsapott a harc szele. Jobban magamhoz szorítottam fegyveremet. Nem féltem senkitől! Lesz, ami lesz! Ha valaki rámtámad, szétlövöm. Vonásaim megkeményedtek. Markáns arcéllel léptem be az első szaküzletbe rúdelemért. Aztán a huszonhetedikbe. Elem nincs.

Ja, az más. Így már rendben van. Gyermekek! Ifjú barátaim! Nálunk is kapható háborús fegyverzet a játékboltokban. De ez más. Mert nálunk már megkezdődött a részleges leszerelés. Lőszer nem kapható.

S. N. I.

TRANZISZTOROS FEDEZÉK

Annál a vállalatnál, ahol dolgozom, furcsa módon maradi az élet. Majd mindennapra esik egy érdektelen és szószátyár értekezlet, a főnökök alpári hangnemben beszélnek beosztottjaikkal, egyszóval kissé megállt az idő a fejünk felett. A szomszédos asztalnál dolgozik Szója Berci, történetünk főhőse, fiatal, húszegynéhány éves fiú.

Az első időkben semmi különös nem történt vele. Éppúgy járt az unalmas értekezletekre, mint mi, éppúgy behúzta a fejét egy főnöki ledorongolás alatt, mint bármelyikőnk. Egy napon azonban fülfájásra panaszkodott. Ha szóltunk hozzá, figyelmetlenül és értetlenül bámult ránk, kezével tölcsért csinált a füle mögött, egyáltalán úgy viselkedett, mint egy agg nagyothalló. Rávettük, hogy még aznap este menjen el egy fülorvoshoz.

Berci másnap egyórás késéssel érkezett meg munkahelyére, fülében kis műanyag dugaszokkal, amelyekből zsinór vezetett a zsebébe, nyilvánvalóan a tranzisztoros nagyothalló készülékhez. – Ilyen fiatalon és egyszerre mindkét fülére! – sopánkodott mindenki. Halkabban beszéltünk egymásközt, mintha múzeumban járkálnánk; a hétköznap hirtelen drámája lecsendesített bennünket. Hangunkat csak akkor emeltük fel, ha Bercivel volt valami közölnivalónk. Főnökünk is megrendült, a szép Gizike befőttet adott Bercinek.

Bercivel tapintatosan bántunk, hogy ne érezze hátrányosan megváltozott helyzetét. Részt vett az értekezleteken, persze senki nem kifogásolta, ha nem fejtette ki a véleményét. Néha – pihentetésül – kivette a füldugaszokat, ilyen esetekben nyugodtan beszélhettünk előtte, arca sem rendült meg, bármit is mondtunk.

Egy napon váratlan gyorsasággal meggyógyult Berci füle. Nem hiszem, hogy esete bekerülne az orvosi lapokba, mégis nem érdektelen elmesélni. Éppen egy értekezlet volt, főnökünk a termelésről és a takarékoskodásról beszélt unalmas, monoton és érdektelen dolgo-

kat, amikor Berci váratlanul felkacagott. Mindenki rápillantott, de Berci lehunyt szemmel ült, nem vette észre, hogy az érdeklődés előterébe került, és újból felkacagott. Majd kinyitva szemét, felismerte a helyzetet, és felugrott helyéről. A gyors mozdulattól kiesett a zsebéből valami.

Egy táskarádió. Amelynek huzaljai Berci füldugaszaihoz vezettek. És éppen kabaréműsort közvetített a rádió.

Rutinos muzsikusoknak nincsen olyan hallásuk, mint az eset óta Bercinek. Szüksége is van rá, hiszen egy berettyószentmártoni kocsikísérőnek nagyon oda kell figyelnie, hogy meghallja, mit mond a társa, ha berreg a motor.

Tardos Péter

SZILÁNKOK

Szerelem

– Iszonyúan szerelmes vagyok – újságolja boldogan Brahovácz.
– És milyen a nő? Szőke, barna?
– Csak holnap fognak bemutatni neki. De annyit már tudok, hogy álomszép főbérleti lakása van . . .

Főnyeremény

Megkérdezték az öttalálatos lottónyertest, hogy mire költi el majd azt a sok pénzt. A válasz így hangzott:
– Főzetek otthon egy lecsót, idei zöldpaprikából.

Győr—Benfica

Budapest kétségbeesett órákat élt át a Győr–Benfica meccse idején a tévé-készülékek előtt. Az első percek után megszakadt a közvetítés. Az ország többi részén viszont nem volt műszaki hiba, ott zavartalan volt a vétel.

Íme, még egy figyelmeztetés a falusiaknak, hogy nem kell mindenáron a fővárosba költözniük.

(g-os)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi a békesség titka?

Ha a békességnek titka van, miért éppen én fecsegjem ki?

B. E.

Mielőtt valakinek a szemébe mondanánk az igazat, előbb számoljunk magunkban háromezerig.

D. F.

Mindig lásd be, hogy igazad van, de ne tedd szóvá!

F. L.

Ha az ember bátran megmondja a véleményét, előbb-utóbb békén hagyják.

F. Gy.

Hát a kör négyszögesítését ne oldjam meg a szerény havi fizetésemért?

(f–p)

Éppen ezen veszekszem most a feleségemmel.

G. Sz.

A béketárgyalásokat ne a háború után, hanem a háború előtt tartsák meg.

M. Gy.

A magas vérnyomás. A gutaütés lehetősége mindenkit visszatart az indulatoskodástól.

S. P.

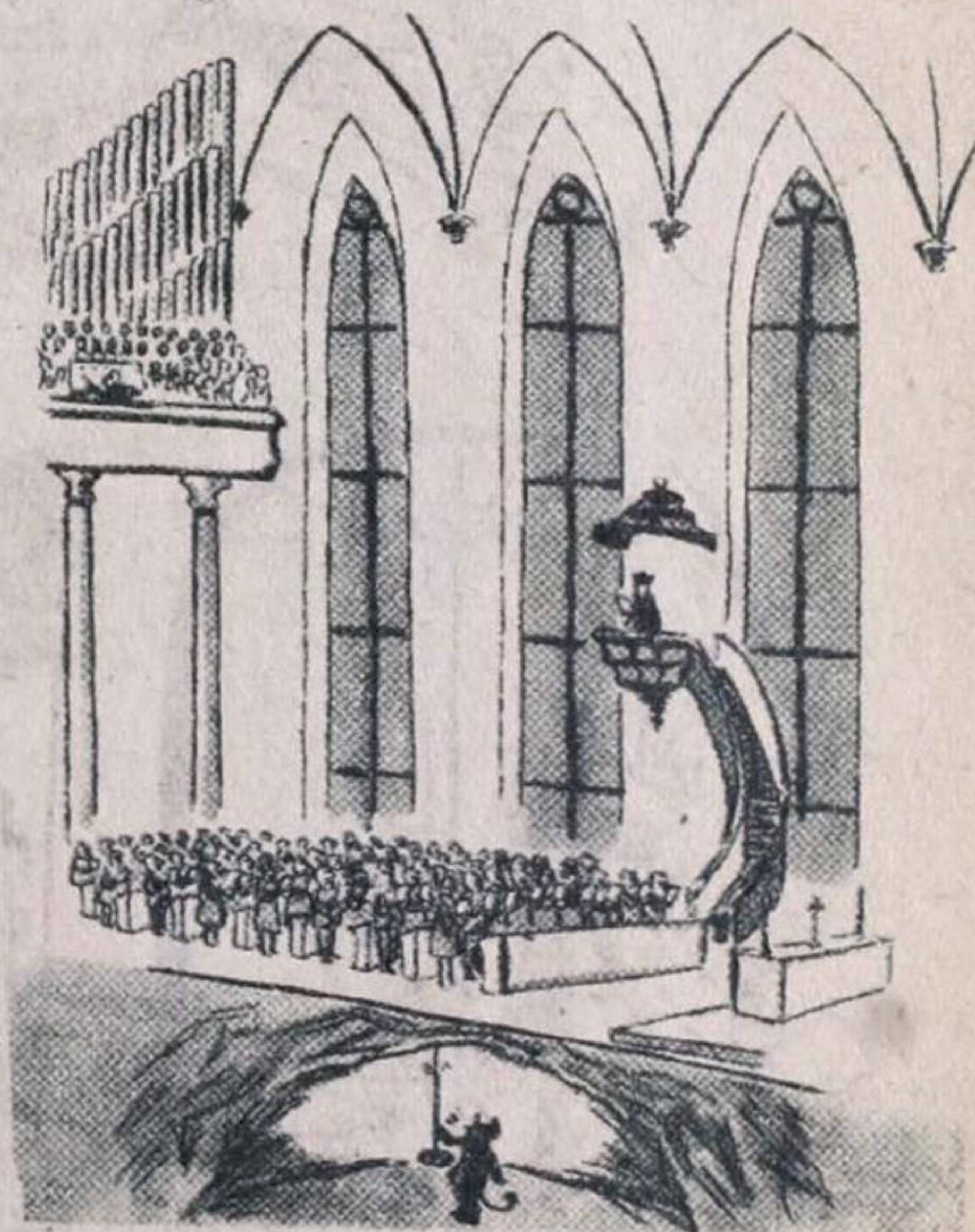
A kérdés roppant egyszerű. Mindenkivel haragban kell lenni.

T. L.

import, HUMOR

ÉRZÉKETLENSÉG

(Rajzok a berlini Eulenspiegelből)

– Csend legyen!

– Milyen jó magának! Nem dohányzik . . .

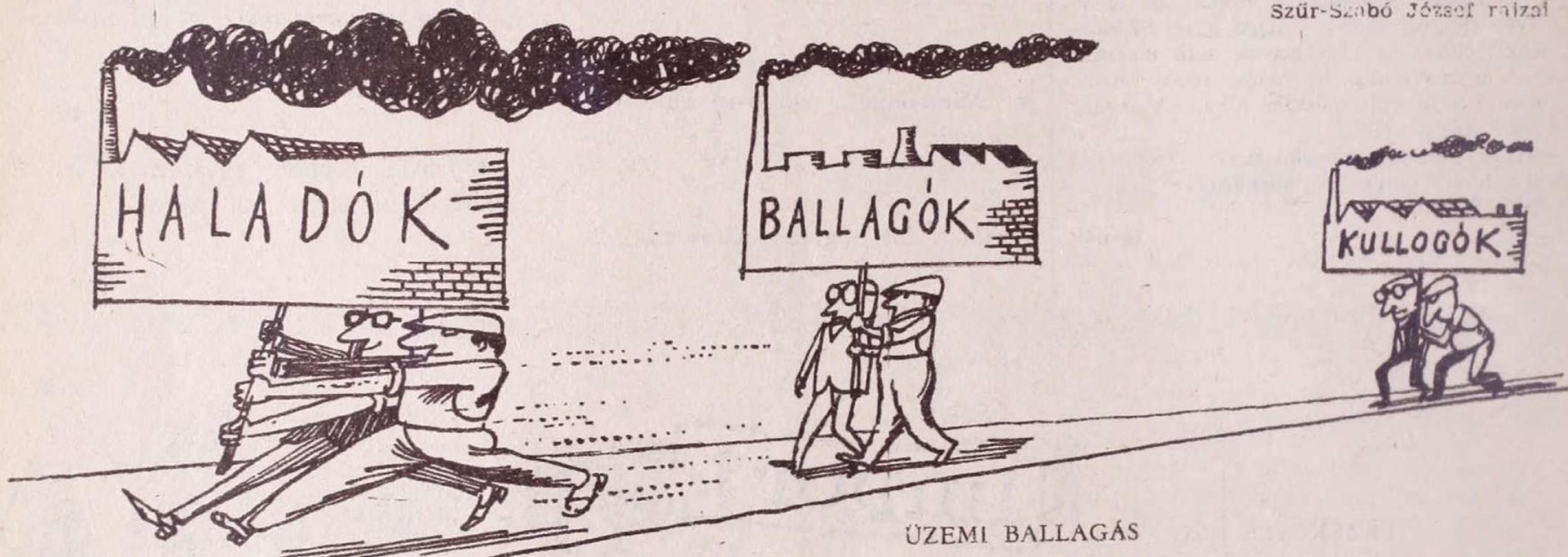
Isten veletek, cimborák . . .

– Ez út hazámba visszavisz . . .

Szűr-Szabó József rajzai

ÜZEMI BALLAGÁS

– Fel búcsúcsókra . . .

Tovább, tovább . . .

BORRAVALÓ

Nem vagyok kolerikus, mégis dohogok
s ezúttal a füstölgésre meg is van az ok:
kis nép volnánk s mégis két nagy részre szakadunk
aszerint, hogy borravalót kapunk vagy adunk.
Mint az, ki a fövenyből aranyrögöt kimos,
úgy mos baksist ki belőlem pincér, kabinos.
Fodrászom ha meggyomlálta pár gyér tincsemet
vár, hogy ezért kezét két forintom hintse meg;
forintot les kávéfőző és a ruhatár,
hotelportásnál a tízes az alsó határ.
pénzt vár a pedikűrös, aki bütyköt legyalul
és e versenyben a taxis sem marad alul . . .
Közlöm, mint e körforgás szenvedő egyede:
erre megy el fizetésem jó egynegyede.
Nos, hogy versem ne maradjon csak írott malaszt,
úgy hallom, hogy faluhelyen lakik a paraszt,
kimék hozzá egy vasárnap s szólok: öregem,
kend előtt most megemelem nemez-fövegem,
kendtől kapom kenyeremet, ezt a jó-ízest,
fogadja el borravalóba ezt a tízest!

Bondy Endre

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.3149 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.7525 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504